sm.a-bg.net

• Свободата е неделима – каквото и да отсечеш от нея, я убиваш. – М. Бакунин

цена 0,50 лв

София • юни 2013 • брой 6 (273) • година XXII • 12 страници

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Кой и как разделя работниците 3

Ако режем всяка глава на чудовището отделно, няма да ни стигне животът.

Гей парадът – „ляв“ завой? 4

Защо анархистите трябва да „подкрепят“ свои идейни противници?

Ботев и Левски – светци? 4

„Свещена глупост“ или коварно посегателство върху идеите на революционерите.

Неписаната история на САЩ 10

Гръцката гражданска война – репетиция за Виетнам и реалните цели на имперската политика.

Уроците на испанската революция 10

Реалните постижения, бюрократизацията и колективизацията.

ТЕМА НА БРОЯ: ПРОТЕСТИТЕ В ТУРЦИЯ

Как пламна Турция

В края на май група протестиращи започват да патрулират, след като няколко дървета са съборени незаконно в градоустройствен проект. На втория ден от протеста, съвсем рано сутринта, полицията масирано атакува протестиращите с газови гранати, водни струи и пластмасови куршуми, и ранява мнозина от тях. Започналата борба срещу този държавен терор се разпространява из страната и се превръща в организиран бунт. Стотици хиляди протестиращи успяват да устоят в квартал Таксим, където правителството блокира входовете и полицейското насилие достига своя връх. Те накрая окупират площад Таксим, издигат барикади около площада и поемат контрол върху квартала. Протестиращи в Анкара излизат на улиците в солидарност с Истанбул и издигат барикади на ключови места в града – бунтът продължава да се разраства. Стотици протестиращи в Измир, друг голям град, опожаряват сградата на управляващата партия.

Хората излизат на улицата предимно заради терора на държавата, бруталността и насилието на полицията. През последните месеци много хора са застреляни от полицаи, а мнозина други са измъчвани в полицейските управления. Всяко социално движение се посреща със сълзотворен газ, оглушителни „звукови оръдия“ и дори пластмасови куршуми. Следват нови забрани, цензуриране на медии, икономически натиск... Затова почти всеки, на който му е дошло до гуша от държавния тероризъм, е на улицата. Има хора от средната класа, има и хора от нисшите класи. Началото на протеста е по-скоро спонтанно, а не организирано. Има организирани анархистки, социалистически и реформистки групи, но действието е спонтанно. По медиите говорят за „парковия протест“, за „зелени“, „еколози“ и т. н., но протестиращите тогава и бунтуващите се сега са напълно различни хора. Бунтовете започват с полицейското насилие в парка, но не свършват заедно с него.

Социалната солидарност и взаимопомощ на местата с протести и сблъсъци е на много високо ниво. Във всеки град, станал арена на сблъсъци, хора отварят домовете си за протестиращи и ранени. Мнозина оставят пакети за първа помощ и храна за протестиращите пред вратите на домовете си. Доброволни

» » » продължава на страница 7

НЕПРЕДСТАВИТЕЛНА ДЕМОКРАДЦИЯ

Следизборно

НАЙ-ВАЖНИТЕ РЕЗУЛТАТИ ОТ ПРЕМИНАЛИТЕ ПАРЛАМЕНТАРНИ ИЗБОРИ НЕ СЕ ОБСЪЖДАТ – ДАННИТЕ ЗА ИЗБОРНАТА (НЕ)АКТИВНОСТ.

ЦИК, както винаги, доста забави тази информация, като накрая обяви, че пред урните са застанали малко над 50% от водещите се на отчет „електорални единици“. Тук е мястото да поздравим *хората*, които не пожелаха да участват в мошеническото мероприятие, както и тези, които пуснаха подчертано невалидни бюлетини.

Който пък е гласувал *законно*, няма право да се оплаква от това, което ще става отсега нататък, понеже сам е качил на власт доказани народни изедници.

Остават съмнения относно данните за активността, както и за броя на недействителните гласове, но „дебатите“ никак не засягат този въпрос, в публичното пространство продължава предъвкването на „сканда-

» » » продължава на страница 3

РАБОТНИЧЕСКИТЕ БОРБИ ПО СВЕТА

Китай: срещу култа към представителността

КЛАСОВАТА БОРБА В КИТАЙ ОТВЪД ГОЛЯМАТА ЛЯВА ЛЕГЕНДА

Уебсайтът Гонгчао представя и анализира работническите борби в Китай през последните години. Публикуваме последния им анализ, от април т. г.

Увод

През последните години Китай е свидетел на разрастване на социалните борби на работното място и извън него. Ограничавани от репресиите на държавата и капиталистите, тези борби се осъществяват без ефективно синдикално представителство. Пред лицето на кризата и социалните вълнения, капиталът и държавата реорганизират своите стратегии за възпирането им и създават нови форми на посредничество, за да си върнат контрола над процеса на класовото пренареждане. Междувременно, дейците на работническото

» » » продължава на страница 6

СРЕЩА С РЕАЛНОСТТА

АПОКАЛИПСИС-КОГА?

ДНЕШНИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ Е НЕИЗБЕЖЕН И НЕПРЕОДОЛИМ РЕЗУЛТАТ ОТ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА

» » » продължава от миналия брой

Съвпадащите с признанията на Яковлев преценки на Зоненфелд потвърждават схващането ни за ускореното приближаване на системата към състояние на „бифуркация". В стана на зреещата революция обаче взима връх опортюнизмът, поради което там отсъства необходимият минимум от организация – поне със силата на размаха на крилата на пеперудката над Тихия океан, – която може да отпрати урагана. „Масите" не са се разбудили от дълбокия летаргичен сън, революционната ситуация или „бифуркация" е проиграна и пропусната, и вместо дезинтеграция и разрушаване на системата, станахме безпомощни свидетели на „нежните ефолюции" (по Дарендорф) и на един нескончаем „преход" към пазарна демокрация и частномонополистически капитализъм с всички произтичащи от това следствия, в които над две десетилетия вече протича политическият, икономическият и социалният живот на Изток.

Със съвместните усилия на „Запада" и „Изтока" е осигурено „меkoто кацане" на номенклатурата и трансформацията ѝ в червена буржоазия. Този подход е експериментиран най-напред в Полша. С новия подем на класовата борба през 1980 г., чиято кулминация е състоялият се през септември 1981 г. Първи конгрес на синдиката „Солидарност", на който се приема първата и забравена вече Програма за превръщането на Полша в ***„самоуправляваща се Република на трудещите се",*** над официалния свят надвисва призракът на Унгарската социална революция от 1956 г. Това потвърждава опасенията на Зоненфелд и улеснява създаването на „Свещения съюз" между всички сили на стария свят – от Москва и Варшава, през Ватикана и европейската социалдемокрация, до Бон, Париж, Лондон и Вашингтон. Пред общата опасност, те забравят противоречивите си интереси и с общи усилия се заемат да гасят Полското революционно огнище. Западът укрива от света информациите на избягалия заместник-началник на полския генерален щаб за съвещанието на Варшавския пакт, на което е констатирано, че за матирането на съпротивата на полската работническа класа, Москва ще се нуждае от 40 дивизии, което тя не може да си позволи, без да оголи другите граници на СССР и най-вече тази с Китай. Премълчават и за подготвяното от генерал Ярузелски „военно положение", докато Ватиканът и полският Епископат съветват Валенса да прояви „умереност", а полските тайни служби прочистват „Солидарност" от всякакви революционни елементи.

„Усмирителните операции" и пазарлъци между Изтока и Запада за условията на мира след края на „Студената война", продължават чак до началото на 1989 г., в резултат на което у контрагентите се създава сигурност за успеха на новата тактика на опитомяване и превръщане на „Солидарност" в „опозиция на нейно величество Номенклатурата". Тогава се открива първата „Кръгла маса", около която сядат заедно палачи, жертви и доносници. Скоро в Полша се провеждат и „първите свободни избори", след което „полският модел" на преодоляване на революционната криза, над който бабуват съвместно в течение на девет години победени и победители, е приложен в останалите страни от бившия соцлагер, а две години по-късно – и в самия СССР, който се разпада на съставните си части след един подобен на фарс пуч на „консерваторите". Елцин подава оставката на арестуваното от „пучистите" семейство Горбачови, републиките от вътрешната периферия на империята прокламират своята независимост и Русия се прибра в граници, по-тесни от тези, в които преди повече от пет века я оставя цар Иван IV Грозни.

Капитулацията и „мирният преход" от държавен капитализъм към частен са сделка между страхуващите се от революционната развръзка „високодоговарящи се страни". САЩ и другите „велики демокрации" имат набран опит в използването на партийните, административни и полицейски кадри на диктатурите в нацистка Германия, в милитаристична Япония или във фашистка Италия за „опазване на следвоенния международен, граждански и социален мир". Те се споразумяват с Москва и с върхушките на компартиите от периферията, в чието лице намират най-верни слуги и защитници на стратегическите си, финансови и икономически интереси във „вакуума" на рухналата империя, а номенклатурчиците получават в замяна покровителството на довчерашните си смъртни врагове, гаранции за безнаказаност за извършените стари и нови престъпления (най-голямо от които е нанесеният удар върху идеала за освобождаването на човечеството от игото на капитала и държавността) и тяхното съдействие за съхраняване на богатствата и привилегиите им след капитулацията.

Така държавнокапиталистическата класа се „демократизира" и с помощта на победителите запазва своите господстващи позиции в страните, в които е упражнявала диктатурата си в течение на половин век, като мутира в несъществувал социален хибрид между експлоататорска класа и мафия. Така победители и победени в Студената война с общи усилия преодоляват (засега) най-голямата революционна криза през втората половина на XX век и успяват да ликвидират в зародиш надеждите за раждането на един нов, свободен и справедлив свят от недрата на Социалната революция...

Днес мутантите на държавно-капиталистическата класа на бившия СССР продължават стесненото си регионално господство под знамето на пазарната демокрация и с помощта на **„конвергенцията си с настъпващия тоталитаризъм в отворените западни общества"**, които, поради всестранната криза, в която са изпаднали, са на път да „спуснат кепенците", без да са си извадили поука от краха на „Третия Рим".

Същевременно, в новата си стратегия победителите в Студената война са отредили на Русия ролята на съюзник и аванпост на юдейско-християнската цивилизация срещу Китай. Напълно в стила на нейните „велики царе на капитала" е да компенсират руското пушечно месо отново с териториите и населението на бившите соцрепублики от старите периферии и дворове на Московската метрополия.

В сайтовете на Интернет, в материали под надслов **„ужасяющая статистика..."**, могат да се намерят данни (част от които цитирам) за днешния интернационален и социален статус на остатъците от изгубилата Студената война „съветска" империя. От тях косите настръхват. Можем да се усъмним в достоверността им, защото не са посочени източниците, но и официалните едва ли заслужават по-голямо доверие. Едно е сигурно – днес Русия е второстепенна сила. В решаващите сфери на РР тя е все така изостанала. Според различни източници, за 100 години е слязла от 6-то (в предвоенната 1913 г.) на десето до осмо място в света по БВП – до Индия и Италия. **Произвежда не повече от 2% от световния БВП (резултат най-вече от търговията със суровини, оръжие и... проститутки), макар да разполага с 30% от природните ресурси на планетата.**

Процентно броят на милиардерите в днешната Руска „федерация" е четири пъти по-голям от „средната световна норма" (специално в Москва те са 78, което е повече от броя им в Ню-Йорк – 58 и в Лондон – 39!) В замяна на това – или точно поради това – стандартът на работниците и селяните ѝ е сравним с този на събратята им от африканските страни. В документи на Държавния департамент на САЩ, публикувани от Уикилийкс, се казва, че сред руските милиардери най-богат е бившият полковник от КГБ и настоящ дългогодишен президент на така наречената Руска федерация – Владимир Путин. Богатството му се оценява на около 40 милиарда долара, което го поставя на първо място в класацията на европейските милиардери. Пак там се съдържат данни за преплитането и пълното сливане на властта с „организираната престъпност" – нещо, което не е изненада (феноменът е бил известен още на свети Августин Блажени през IV век). Сред руските милиардери са гангстери като дългогодишните кметове на Москва и Петербург – Лужков и Собчак, които в определени моменти от „кариерата" си покровителстваха полковника от резерва на КГБ, а в други бяха негови конкуренти. Прочее, тази тясна „руска връзка" между власт и пари, датира отпреди „демократизацията", когато е олицетворявана от партийните, административни и стопански номенклатурчици в „републиките" и центъра, както и от висшите чинове на тайната полиция и армията.

Неизвестни остават две неща: колко дълбоко е разцеплението между клановете в мутиралата в буржоазна мафия държавнокапиталистическа класа и доколко богаташите и властниците на Русия са подставени лица на конкуриращите се банди или на победителите в „Студената война"? За отбелязване е казаното по този повод от отлично информирания З. Бжежински. В интервю от 4 ноември 2008 г., взето от видната шлюха и журналистка Даря Асламова от правителствения вестник „Комсомолская правда", на един от провокационните ѝ въпроси той отговаря: *„Не зная доколко „вашият елит" е ваш, след като негови 500 милиарда долара са в нашите (американски) банки?"*

Сред ужасяващата статистика намираме най-тежките социални проблеми на „нисшите класи", съществували в цялата нова и най-нова руска, „съветска" и пост-съветска история:

- Ежегодно 60 000 души се самоубиват и Русия е на първо място в света по детски самоубийства.
- На първо място по процент на безработните.
- На първо място по брой на желаещите да получат убежище в чужбина.
- На първо място по политически убийства.
- На първо място в света по обем на търговията с роби (и секс-робини).
- На първо място в света по продажба на алкохол – с 40% алкохолици сред мъжете и 17% алкохолнозависими сред жените...
- На първо място по смъртност от сърдечно-съдови заболявания.
- Всяка година умират 70 000 деца и с 40% е нараснала смъртността на 15 до 19 годишните.
- На първо място в Европа по употреба на наркотици.
- На първо място в света по брой на пушещи деца и юноши.
- На първо място в Европа по броя на безпризорни сираци – 4 милиона.
- На първо място в Европа по детска смъртност.
- На първо място по разпространение на детска порнография.
- На първо място по темпове на заболяване от СПИН – с 2 милиона болни и серопозитивни.
- С 11 милиона инвалиди и 37 милиона пенсионери.
- На първо място в света по брой на абортите – 4 милиона годишно, по два аборта на всяко едно раждане и 10 милиона самотни майки.
- 20% от населението живее с по-малко от 1 долар на ден.
- Продължителността на живота се е съкратила за последните 20 години с 10 години, а населението намалява с по 1 милион годишно.
- Ежегодно в Русия се извършват 3,8 милиона престъпления от тях – 27,5 хиляди са убийства.
- Тя е на трето място в света по общия брой на убийствата и на първо по броя на затворниците на 100 хиляди жители – 1,1 милиона души.

Такава е свръхтежката цена, която руския народ заплаща за обратния преход от държавен към частен капитализъм. Тя по нищо не отстъпва на заплатената за началния демарш – от полубуржоазна и полукрепостническа Русия към „Съюза" (?) на „Съветските" (??) „Социалистически" (???) „Републики" (????) през 1917-1931 г. или на жертвите в двете световни войни. Затова твърдяхме, че **и най-кървавата революция срещу разлагащата се диктатура щеше да струва на народа стократно по-малко жертви!**

След всичко това, пред днешното руско общество се очертава „перспективата" на **още по-тежка, макар и латентна, криза от преживяната през първите две и двете последни десетилетия на XX век.**

Не на последно място остава фактът, че „решението" или потушаването на регионалната „съветска" криза през 90-те години на миналия век, разкрива друга, много по-мащабна, глобална, която е само в началото си.

Вместо „край на историята", се оказва, че тя едва сега започва! •

(следва)

НЕПРЕДСТАВИТЕЛНА ДЕМОКРАДЦИЯ

Следизборно

» » » продължава от страница 1

ла“ с надпечатаните бюлетини и изработените печати, което прилича на кахърите на мутрата от вица, който след автомобилна катастрофа се тюхка за откъснатата си ръка, понеже на нея имал часовник „Ролекс“.

В парламента влязоха 4 партии. Прости изчисления показват, че „представителната демокрация“ е лишила от представителство в парламента над 70% от населението. Каква обаче е практическата полза на останалите 30% от това, че са вкарали в законодателната институция своите „избраници“? Мнозинството „представени“ в парламента граждани, ако не са мутри от приятелските фирмени обръчи, ако не са партийци и техни роднини, нима могат да влияят върху представителите си? Не, „тяхната държава“ вече ги използва като маша за вадене на добре препечената легитимност от барбекюто, но пържоли не им се полагат (да си ги бяха издействали поне като заплащане на изборите), остава им само да сърбат забърканата от политиците попара и да им плащат рахатлъка – и то заедно с останалите граждани, които нямат представителство.

Плащат рахатлъка и на партиите, организирани само с цел изпомпване на пари от държавните субсидии. Ще плащат и сметките на монополистите, а те ще бъдат тлъсти, за да може държавата да прибере ДДС и други данъци.

Това са резултатите от изборите.

А нататък – какво?

Вече си личи какво. Партия „Атака“ най-сетне се сдоби с позицията на балансьор. С нея вече ще се съобразяват. Властта на „социалистите“ ще прави компромиси с откровения национализъм – честито, имаме си националсоциалистическа управляваща класа. За глава на правителството е предложен човек, чиято характеристика се свежда до думичката „карierист“. Няма да има намаление на цените, нито ръст на доходите. Не ще настъпи разплата за злоупотреби, предишните властващи са вървели общ бизнес с бившите

„Гражданското общество“ може колкото си иска да „натиска“ политиците, но реално притежаваната от групировките собственост определя чии интереси ще бъдат пазени и реализирани

опозиционери, ако тръгнат да потъват, ще ги повлекат със себе си. „Гражданското общество“ може колкото си иска да „натиска“ политиците, но реално притежаваната от групировките собственост определя чии интереси ще бъдат пазени и реализирани. Партиите не са субекти на властта, те са само лобисти на групировките. „Гражданският коректив“ ще вдига шумна пяна на повърхността, докато под нея, та чак до дъното, ще вървуват същите акули, които, както и досега, ще отхапват не само съдържанието на народните джобове, но и късове месо отдолу. Накратко казано – дупе да ни е яко. По-масивните дупета на „средната класа“ ще се постопят, а по-кльощавите може да останат и без кости, особено когато продължаващата да потъва в кризата Европа затегне кранчето на еврофондовете и ограничи гурбета, който все още храни съсипаната и деиндустриализирана икономика на страната ни, нечистата и несвята република, чиято мизерия някои се опитват да гиздосат с произведени в Китай национални знамена.

Дори официалните говорители и „независимите“ коментатори предричат влошаване на битието на мнозинството от народа. Битието, щем не щем, силно влияе върху съзнанието, при все че лещите на навиците ни често изкривяват погледа ни към това битие, а оттам се получават грешни сигнали към съзнанието. Само че навиците се чупят, не издържат на напрежението между обещанията и тяхното изпълнение. Дано вследствие на това съзнанието съумее да направи правилните изводи. Например, че недоверието към партиите не иска единствено мрънкане и попържни, а практически форми по метода на решителното пряко действие. Че двайсет години избори и игра на „демокрация“ не доведе до нищо полезно, което ще рече, че издигането на нови чорбаджии трябва да престане. Че отговорът на това предизвикателство – да оцелеем или да умрем – е в осъзнатата съпротива, солидарната самоорганизация и прякото колективно самоуправление. И, разбира се, в ясното виждане накъде вървим, къде точно искаме да стигнем, предвид предишните, оказали се лъжливи цели. •

Васил Арапов

КАКВО НИ ДЕЛИ

Кой и как разделя работническата класа?

Преди всичко да уточним – традиционната работническа класа се е свила до едното нищо. Разделението на трудещи се и печелещи от труда им обаче остава. Разделението по ниво на доходи и по начина за получаването им не подрежда населението по плавна математическа крива, а го насича на отделни групи с пропасти между тях. Как да наречем тези групи другояче, освен „класи“?

Ама не е ли марксизъм това? Не е ли опростяване на разнообразието на живота? Не е. Маркс не е измислил класите, те изобщо не са измислени, те са реално явление. Маркс е взел назаем това понятие и го е използвал в своята лъжереволюционна доктрина за усъвършенстване на капитализма. Дори и да са негово „изобретение“ – какво от това? Имаме свободата да вземем всичко ценно, ако то може да помогне на хората да живеят по-добре и затова са ни нужни схеми за анализ защо сега живеят зле, как това би могло да се промени. Законите на Нютон във физиката също „опростяват“ света, но при все това достатъчно точно могат да опишат явления от живия живот.

Толкоз като встъпление, да минем на главното, а то е, че революционните анархисти и социалисти имат проблем. Проблемът им е с „общите фронтове срещу капитализма“, съставени от групирани по чудати признаци хора.

Апологетите на тази, с извинение, „тактика“ твърдят, че класовият подход е минало, марксизъм, „не е яко“, „не кефи“. Ще премълчим, че борбата против капитализма не е забавление, защото е хубаво все пак хората да намират празника дори на бойното поле, дори изправени пред стената за разстрел да имат сили да запеят. Да видим какви са тия „модерни мотиви“ за обединение в уж споени по-здраво от класовата им принадлежност групи. Какво е това „лепило“, дето ги прави по-близко?

Извънкласовата идентичност, казват апологетите. Била по-силна. Моля? Вярно, че предизвиква повече емоции, ама емоциите се менят като вятъра. Докато фактическата принадлежност към дадена социална класа остава, даже и да не е съпроводена с класово съзнание, даже да е повод за срам и да е голямо желанието „да успееш да се издигнеш“. Хубаво, ще се издигне един от хиляда. Другите в Северния ледовит океан ли да ги удавим? Сибирската тайга ли пак ще наторим с тях?

Този проблем не е от вчера, но наскоро отново получи тласък в левичарски настроените среди на руското общество (*но важи и за българското – бел. прев.*). Влачи се от времето на провалената революция от 1968 г. От нейните развалини, върху които започнаха да гният и да се разлагат в идейно-теоретично отношение нейните паднали духом деца.

Извънкласовите идентичности и основаните върху тях идеологии правят нещо неприемливо за всеки истински революционер – те „омекотяват“ противоречията между социалните класи, опитват се да примирят реалните им антагонистични интереси. Мисия невъзможна даже за холивудеца Том Круз, на когото казват, че съм бил приличал. Сигурно приличам – в ролята му в „Роден на 4 юли“. И щом „приличам“, казвам ви от негово име: *не става*. Ярък пример за провала на такова „обединение“ са националноосвободителните движения, които, постигайки независимост от поробителите под знамената на „народната свобода“, строят държава с богати и бедни в нея, ама уж „единни“ и „свободни“. Тази свобода не струва колкото употребена тоалетна хартия.

Вярно, днешните левичари, привърженици на „модерните идентичности“, са опарени от обединения по национален признак, но не виждат нищо опасно в обединение по пол, сексуална ориентация, загриженост за животните и други подобни. Лошото е, че и определящи себе си като анархисти хора не се стряскат от това. Очевидно е, че един „чистокръвен“ руснак може да се бори за индивидуалистични частно-собственически интереси, но може и да заема позицията на защитник на трудещите се. Обаче защо и една жена да не може да постъпва и мисли по същия начин? Съвременните леви феминистки изпадат в шок от такъв въпрос. Не, викат, жените трябва да се болят за „женски права“. Моля? Правилно ли чух? А мъжете – за мъжки права, така ли? И какви са тия „права“? Мъжкарят бизнесмен и мъжагата от работническия квартал трябва направо да се прегърнат и да настояват за правото си навсякъде да ги посреща гора от вирнати женски крака. Само че, господ да ме убие, ако виждам в това някакво решение на проблема, че бизнесменът ще пръска пари, а работникът ще брои копейки (стотинки) и само ще се облизва на по-лъскавото дамско бельо. Очевидно е, че издигането на символите на извънкласовите идентичности само разделя трудещите се и потиснатите, набива им егоистично съзнание. Това ако не е *саботаж* на борбата против неравенството, ако не е изгодно за управляващата паплач, значи наистина съм Том Круз и след снимките ще изприпкам от инвалидната количка.

А инвалидността също е идентичност, нали? Само че някои мои „събратя по нещастие“ имат цяла свита от асистенти и високотехнологични помощни средства, а аз се оправям сам със сто пъти поправяна количка, открадната от една московска болница преди 50 години, когато едва прохождах на тогава здравите си крачета. Не е ли ясно, че инвалидите нямаме много общо помежду си?

Или например гей-движенията, към които нямам нито отношение, нито принадлежност, нито омраза, нито симпатия. Това сексуално малцинство поде икономическо движение против дискриминацията при приемане на работа. Правилно,

» » » продължава на страница 4

НЕ, БЛАГОДАРЯ

Гей парадът – „лъв“ завой?

Както винаги по това време на годината, из говорилните на интернет пак изплува въпросът „дали анархистите ще подкрепят гей-парада“, тоест дали ще изкажат своята солидарност с „движението на ЛГБТ за равни права“. Нещо повече, натъкнах се на твърдения, че анархистите били *длъжни* да го сторят, понеже това било в духа на лозунга „Винаги с потиснатите срещу потисниците“.

За съжаление, този „архиважен“ въпрос се повдига с една ужасна сериозност и от хора, които се *самоопределят* като анархисти.

Първо, анархизмът е ***социално движение*** за *безусловна свобода на всяка личност* във възможните от природните факти граници, като тези граници се разширяват, благодарение на усилията на науката и техниката. Подчертавам – „социално“, не креватно, не интимно.

Второ, „правата“ винаги вървят като едната страна на юридическата монета, от обратната страна на която лъщят „задълженията“, но не към обществото, а към властническата система. Затова анархизмът говори за свобода, не за формални права, нуждаещи се от специална охрана и репресии срещу нарушителите. В теорията на анархизма личната свобода е основа на обществената и обратното, те сами се гарантират от разбирането на хората на свободата като ценност.

Трето, това дали един човек е анархист, не е толкова въпрос на самоидентификация, колкото на реална позиция, подкрепена с дела, а тези дела са насочени против властническите отношения в икономиката, политиката и духовната сфера, каквото и да означава последното.

Четвърто, когато една социална група е потисната, редно е анархистите да се солидаризират с нея, обаче дали гейовете са именно социална група? Те са идентичност, предпочитание в една толкова лична област, че намесата на специални „права“ хем е неуместно, хем мяза на искане на привилегии, което от гледна точка на анархизма не е приемливо.

Изобщо, проблемът с идентичността служи като извор на всякаква демагогия. Специално по засегната, и то с нежелание, по принуда тема, се говори се за „джендър“ (социалната роля на половете), говори се за „мъжки“, „женски“ и някакви „други“ светове, които уж били дискриминирани. Умножаването на „идентичности“ обаче подлага на дискриминация най-първичната идентичност – тази да си човек, а на човек е необходима свобода. Свободно време за себе си и близките, свободен избор не между „малкото“ и „голямото“ зло, свобода да върши каквото му е драго, да работи каквото го привлича, да задоволява елементарните си материални нужди според физическите и интелектуални потребности. Тези, които правят компромиса да жертват „свобода срещу сигурност“, в крайна сметка не получават нищо: веднъж отстъпили свободата си, те приканват гаранта на тяхната сигурност да ги притиска още повече; а сигурността, дарена от гаранта, зависи изцяло от неговата „добра воля“, което е зависимост, оставяне на произвола на силния. Човешката свобода има достатъчен гарант – чувството за солидарност, което притежаваме като вродени инстинкти. В социалното равенство, което премахва поводите да се сблъскваме помежду си. В справедливостта, която не дава начина да постъпваме свободно, без да мачкаме чуждата свобода и така да провокираме агресия към себе си. Това са базовите потребности на първичната ни идентичност като хора, като същества с претенции за разумност. Ако индентичностите от другите нива противоречат на този корен, значи нещо не е наред с тях, значи са заразени с други инстинктивни импулси – тези на егоизма, които, тъкмо заради разума си, се стремим да преодолеем, да надраснем така, както израстваме от бебешките пелени, както изоставяме заблудите и невежеството.

Пето, за сме мотивирани като анархисти да подкрепим някакви хора, които смятат себе си за „потискани“, нека първо се убедим, че потисничеството е налице и че „придобиване на права“ би го премахнало. Нека погледнем какви са исканията на тази група хора. Да погледнем дали активистите са реални говорители на всички, които обективно принадлежат към съответната „идентичност“.

При положение, че исканията са ограничени до желанието за интеграция в буржоазните схеми на обществените отношения, защо ни е да „подкрепяме“ свои идейни противници? Не, анархистите по убеждения и дела, не анархистващите персонажи, нямат складове с консервирана солидарност, която да раздават в благотворителна акция. Още по-малко – на формации, които се хранят от субсидии, които желаят специални закони, които декларират лоялност към капитализма и желаят „нормална държава“. Би било глупаво да подкрепяме анархофоби.

Насрочените за края на юни гей-парад според нас не се различава силно от военните паради, от политическите церемонии, от религиозните и националистическите шествия и обреди, от пошлото изтъкване на хетеросексуалността в опаковката на комерсиално курварство и курвалък. Всеки, който се чувства потиснат и дискриминиран, чийто труд се ограбва, чиято свобода се ограничава от властта на политиците, работодателите, кредиторите, отживелите традиции и буржоазен морал, той е добре дошъл при нас – за да се бори за всеобщата свобода. Който желае привилегии само за себе си, било персонални, било групови въз основа на екстравагантна идентичност – прав му път да се бори за каквото му се иска. Но ако в тази си борба отстоява „ценности“, различни от свободата, равенството, солидарността и справедливостта за всички и всяко човешко същество, нека не се учудва, че ще му опониране и че ще противодействаме на опитите му да ни въвлече в тресавището на егоистичните интереси и комплексите за малоценност. •

Шаркан

КАКВО НИ ДЕЛИ

Кой и как разделя...

» » » *продължава от страница 3*

одобряваме това. После залитна и в левичарството, към социалното, но сега какво толкова искат? Искат право на официален брак. Право да бъдат свещеници. Право да служат в армията и полицията. Брак? Църква? *Армия?! Полиция?!!* Няма що, все „анархически“ ценности. Безумие. Макар че при тях „единението“ между бедняци и богаташи по-върви – във вида на отношенията „сутеньор – проститутка“. За кого такива отношения са идеал?!

Та могат ли социалните революционери да се съгласят с подхода на „извънкласовите идентичности“? Могат, защо не – като престанат да бъдат революционери, още по-малко социални. А тия, които оставаме с „отживелите класификации“, заявяваме, че в капиталистическия свят съществуват цели ермитажи от различни видове потисничество, които ние искаме да унищожим до последния „експонат“. Тези видове имат един общ корен – фактическата класова структура на обществото, класовото разделение на труда на изпълнители и ръководители, икономическата експлоатация, частната собственост. Затова всичките видове ще загинат само ако унищожим корена. Ако режем всяка глава на чудовището отделно, няма да ни стигне животът, поне моят със сигурност, но подозирам, че и животът на много поколения в бъдещето ще се попилее в това „кастрене“ – просто понеже ще никнат нови и нови глави.

Именно затова на превърнатия в жалък хепънинг 1 май излязохме с черно-червените знамена на безкомпромисната борба за освобождаване на трудещите се класи, за лишаване на паразитните от възможностите да паразитират – все пак и сред тях има хора с недоубита съвест и скромно минало. •

Вячеслав Арбатский
превод от руски:
Николай Темлалов

За себе си Арбатский казва: роден съм анархист, осъзнах се като такъв в началото на Перестройката на Горбачов, но от неопитност цопнах в блатото на либертарианците, обожателите на „абсолютно свободния пазар“. Потроших си здравето, докато не се прародих в анархокомунист, така че поне ще си отида „праведен“ от моя свят, за да фрасна Господ по муцуната, задето си играе така с руския народ и всички други братя-човеци по целия свят.

2 ЮНИ

Левски и Ботев – светци?

ПРЕТЕНЦИИТЕ ЛЕВСКИ И БОТЕВ ДА БЪДАТ КАНОНИЗИРАНИ ЗА СВЕТЦИ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА Е ПОДИГРАВКА С ТЯХНАТА ПАМЕТ!

Преди време един хасковски свещенослужител патетично ме уверяваше, че ред-поред избираният четири мандата хасковски кмет Георги Иванов след смъртта си щял да ври и кипи в „пъклената геена огнена“ заради непростимото кощунство, което сторил, изграждайки „идолопоклонническите, неканонични постройки“ на хасковския Ямач. „К'во си въобразява тоз тщеславен управник, че да накърнява тъй светотатствено Божията промисъл?! – пенявеше се църковният чиновник – Да не се облажава от еретическото хрумване, че едва ли не Ямача е нещо като Атонската планина и че той е съградил едва ли не втората Света гора?!“ Направих напразен опит да успокоя разлютеното отче, напомняйки му, че Света гора, макар ужким и благословена лично от Света Дева Мария, е място абсолютно забранено за жени, та дори и за животни от женски пол, докато хасковският Ямач под път и над път гъмжи от какви ли не женоря и то от всякаква възраст. Тъй че за каквото и да е сравнение между Монашеската държавица на Атонския полуостров и неохристиянските обекти на Ямача и дума не може да става. Божият служител обаче не мирясваше: „А въобще морално ли е да побиеш статуята на Богородица връз атеистичния фундамент на недостроения Паметник на ремсиста, на чиято лицева страна до ден днешен се набива на очи пламтящото ремсистко сърце, държано от две човешки длани?!“ Тук вече не можах да отреагирам съвсем подобаващо, защото наистина Богородичната статуя, инсталирана през 2003 година, величествено се възвишава върху седемнадесетметровия постамент на така и недостроения Паметник на ремсиста, понеже по-голямата част от финансовите средства, отпуснати навремето от Хасковския общински народен съвет за издигането на Ремсисткия монумент, бяха криминално изгъбосани от тогава все още всевластната партийно-номенклатурна мафия при Окръжния и Общински комитети на БКП – град Хасково. Но като имаме предвид как безпощадно християнският бог, светии и други заслужили адепти на Исус от Назарет, наричан още и Христос, похристиянчиха поголовно – *с държавно покровителство*, разбира се – предходните религиозни култове, съвсем резонно е да допуснем, че няма нищо необичайно във възкачването на Исусовата родителка връз атеистичния, ремсистки фундамент. Та нали лично римският император Константин Велики тотално одържавява християнската религия и на свикания от него през 325 година от новата ера църковен събор в Никея кодифицира нейните верски принципи, валидни до ден днешен... В България, бившите комунисти станаха капиталисти и от върли атеисти се превърнаха във върли теисти. Огнената страст, с която целуват попските десници, генерира повече ел. енергия, отколкото всички атомни електроцентрали по света взети заедно! Именно в куфалниците на такива гьонсуратни, профанизирани гьозбояджии и на някои изкуфели попски диванета ще да се е пръкнала безумно-олигофренната идея Левски и Ботев да бъдат обявени от Светия Синод на БПЦ за български све-

» » » *продължава на страница 5*

ПРОБЛЯСЪЦИ

Проблемите на България

Лидеров се събуди в лошо настроение. По обяд имаше пресконференция и трябваше да дава обяснения какво ще прави Партията в парламента.

На последните избори Партията отбеляза добро попадение и сега имаше възможност да избира – да подкрепи старите или новите мутри. Лидеров обаче знаеше, че голям избор няма. Старите неизбежно ще поръчват музиката още доста години. Единственият въпрос беше как да не гласува против правителство с участието на Турците, но да не загуби гласовете на малкото Българи, които се излъгаха да гласуват за него.

Докато съчиняваше отговора на този въпрос, Лидеров приключи с тоалета. Пристегна вратовръзката, зализа косата, опаса ризата и решително излезе вън, където го чакаха служебният мерцедес и гардът от НСО...

По същото време, за същата пресконференция, се готвеше и госпожица Писачева. Оправяше си грима, чакаше майсторите да приключат и се заканваше как ще зададе на Лидеров Въпроса.

Писачева въобще не обичаше политиците, дразнеха я с надменността и арогантността си, но рядко имаше възможност да им зададе Въпрос. Трудно се намира стабилна работа за журналисти, а тя си пазеше своята, затова задаваше въпросчета, на които можеше предварително да напише отговорите. Партията на Лидеров обаче няма влияние сред Шефовете, а Въпросът сам се поставяше на дневен ред. Оставаше само да го зададе с подходящия тон, за да си го изкара на някого за поредната гадна вечер.

Снощи научи, че Свирчева била повишена вместо нея. Стана ѝ тежко не толкова за похарчените „любезности“ пред Шефа, а защото вече не вървеше „с гърдите напред“. Седна „да дави мъката“ сама... Не помнеше как е заспала, но от махмурлука я събудиха майсторите, които идваха да правят дограмата. Точно сега ли трябваше да дойдат – сякаш забиват бормашината в главата ѝ чак от съседната стая. Как не си взе жилище с повече стаи – все щеше да го изплати някак...

Трайко стискаше здраво перфоратора, а звукът кънтеше в главата му. Май малко прекали с ракията преди лягане, а тази сутрин стана в 6 часа. Но пък човек трябва да му отпуска края понякога. Щяла да стане накриво дограмата на тъпата овца – майната ѝ! За толкова пари, толкоз! Ако бяха някои други, и толкова нямаше да ѝ я свършат.

Майстора все едни такива ги намира – искат да им се върши работа, пък не искат да плащат. То верно, че е криза, ама не се трае. Някои си купуват апартаменти, други – коли, а ние им се молим да ни вземат да им свършим нещо. Или не можем да си седнем на задника от бачкане, или ходим гладни. То да бяхме само ние, ами и децата... Ако закъсаме пак като миналата зима, може да се наредим при ония, дето ровят по кофите. Разправят, че помощи взимали – как не! Аз, ако взимах помощи, нямаше да ровя в лайната. То си е мизерия бе! Няма чак толкоз мързеливи хора, че да предпочитат да ровят в боклука, вместо да работят. Кой ги знае на какъв хал са и те?!...

Точно в този момент Роза наближаваше трайковата къща. В казана за боклук нямаше нищо полезно, сигурно някой беше минал скоро – може би мъжът на Айшето, който преди малко я подмина с колелото. Роза хвана настрани, дано да го изпревари, че да занесе нещо за децата.

Откак мъжът ѝ Васил ги заряза и се върна на село, стана съвсем трудно да им намери нещо за ядене. Зюмбюлка вече е голяма, та може, ако реши, да я взима и нея. Или пък нещо друго да измисли...

Тогава Роза видя прането. Беше точно над главата ѝ. Ей тази рокля тъкмо ще стане на Зюмбюлка. Не му мисли много, протегна се, увисна на тела за миг, и роклята остана в ръцете ѝ. От двора се чу вик, тя побягна с роклята в едната ръка и празната торба в другата. Ако не за Зюмбюлка, все ще я продаде на някоя комшийка. За днеска поне падна някой лев. Зад гърба ѝ трайковата тъща проклетисваше мръсните цигани...

Час по-късно Лидеров отговаряше на Въпроса на Писачева:

– Проблемът на България е престъпността. Ние не сме против турците, нито против циганите. Ние сме против циганията. Ние сме против ограбването на труда на Българите. Работа има за всички. Който го мързи да работи – на съд! Само така ще оправим България. Ако някой се бори с цигания-та, бил той турчин или комунист, ние няма да му пречим. Да живее България! •

Хасан Девринджи

2 ЮНИ

Левски и Ботев – светци?

» » » *продължава от страница 4*

ци... То все едно Ватикана да изтакова за светци Жан-Жак Русо, Волтер, Робеспиер, Марат, Мацини, Гарибалди, Кошут или Шандор Петьофи... Васил Иванов Кунчев, който без никакво колебание демонстративно захвърля калугерското расо и поема пътя на професионален революционер с прозвището ЛЕВСКИ, чийто девиз е: „Свободата не ще екзарх, иска Караджата!“, който непреклонно изгражда и ръководи Българската вътрешна революционна организация, обхванала почти всички кътчета на България – от Добруджанските степи до чукарите на Македония, който се изявява като непоколебимо-фанатичен, най-последователен идеолог на революционно-демократичното течение на Българската национално-освободителна революция, замислена от него не като християнско-българска, а като интернационална и *нерелигиозна* и включил изрично в програмата на Българския революционен централен комитет от 29 април-4 май 1872 година точка 10, която гласи: „Ние не въставаме против турския народ, но против турското правителство и ония турци, които го подкрепят и бранят: с една реч, ние считаме за приятели и сичките народи, които съчувствуват на нашето дело, без да гледаме на вяра и народност!“, който дори в личния си бележник (джобното тефтерче) нийде не споменава името Господне, тъй наречения Божи син или какъвто и да е православен светец, ала записва там христоботевото стихотворение „На прощаване“, та ето именно този *революционен титан* въпиющата байганювщина възнамерява да провъзгласи за православен светец! И кой ще го канонизира за светец: новоизбраният български патриарх *Неофит* ли – *спецагент на българската болшевикокомунистическа Държавна сигурност,* наследил на тази височайша длъжност избрания от Политбюро на ЦК на БКП на 4 юли 1971 година за патриарх Марин Найденов Минков, с патриаршеско име Максим, който, както писаха някои вестници, съхранявал в покоите си два гардероба, натъпкани с над триста броя женски кюлоти, сиреч, женски долни гащи... (Виж Решение №145 от 08.03.1971 г. на Политбюро на ЦК на БКП). Още по-

> *Българинът, напротив, каквато омраза храни против турчина, такава (може и по-дълбока, като е по-вета) и към чорбаджията и духовенството, тази непорината византийска воня, коя продаде и съсипа народа, а днес носи на шия ключовете на неговите окови.*

фрапираща арогантност вони от евентуалното канонизиране за светец на Христо Ботев, защото неговият мирогледсе характеризира преди всичко с абсолютен атеизъм: Господ-Бог за този най-гениален и най-бунтовен български поет е „идол на глупците, на човешките душмани, на лъжците, на безчестните тирани“, „не ти, комуто се кланят калугери и попове и комуто свещи палят *православните скотове*“, „помазал папи, патриарси“ („Моята молитва“) „Соломон – този тиран развратен, отдавна в рая нейде запратен, е казал глупост между глупците, която светът до днес повтаря: Бой се от Бога, почитай царя! Свещена глупост!...“ („Борба“). Православното духовенство за Ботев е: „непорината *византийска воня*, която предаде и съсипа народа, а днес носи на шия ключовете на неговите окови...“ Поетът прогласява, че един от най-главните врагове на прогреса и на свободата са били, а може би още дълго време ще бъдат духовенството и религията. Ботев категорично отрича авторитета на Бога, на патриарсите и папите, на царете и изедниците-чорбаджии, на властниците и изобщо на икономически силните... Правителствата са „извор на страданията на народите“, „главен и единствен враг“, „заговор, съзаклятие против свободата на човечеството“. „Законът е само за робовете“, „Основата на всяко правителство е кражбата, лъжата, насилието“. Затуй и целият свят е „царство кърваво, грешно, царство на подлост, разврат и сълзи, царство на скърби – зло безконечно“ („Борба“). Депутатите според Ботев са „сган избрана – рояк скотове, в сюртуци, в реси и слепци с очи!“, които проповядват овчето търпение: „Търпи и ще си спасиш душата!“ Но има ли смисъл да изброяваме всички христоботеви политически и социални аксиоми, за да проумеем очевадната умствена нескопосаност и душевна неадекватност, стимулирали клерикалните напъни на калоферските лъжепатриоти, безумно ламтящи на всяка цена да оковат нетленно-одухотворените образи на двамата най-бунтовни българи в безропотното смирение на иконообразната скопена безметежност, откъдето послушно да надничат още двама адепти на непорината „Византийска воня“?! В края на краищата нали вече уж живеем през 21 век, когато според световно известния физик Стивън Хоукинг: „Законите на Вселената не оставят много място за чудеса, нито пък особено за Бог!“ •

МАКАР

ТЕМА НА БРОЯ: ПРОТЕСТИТЕ В ТУРЦИЯ

Турската полиция убива, съпротивата не забравя!

ИНТЕРВЮ С ТУРСКИЯ АКТИВИСТ С АНАРХИСТКИ УБЕЖДЕНИЯ С. Б. ЗА БЕЗ ЛОГО

Преди броени дни видяхме Турция да се превръща в една от най-ожесточените сцени на противопоставянето между държавата и работниците по време на 1 май. Можеш ли да ми кажеш малко повече за традицията, свързана с този ден в страната? От къде идва значимостта му за хората там?

С. Б.: Това, което се случи на 1 май, е в пряка връзка с историческото противопоставяне между работниците и Турската държава и най-вече с „кървавия 1 май" през 1977 г., когато фашистките Сиви вълци, младежка организация на Партията за националистическото действие и Държавата, убиват 34 души. Първомайските протести на площад Таксим в Истанбул са забранени отгогава под претекст за опазване на сигурността, сякаш работниците са отговорни за кръвопролитието. Отгогава площад Таксим се превръща в символ на съпротивата и всяка година на 1 май ние се срещаме там с репресивния апарат на Държавата.

„Борбата на човека срещу властта е борба на паметта срещу забравата" (Милан Кундера) – ние не сме забравили какво се случи на площад Таксим през 1977 г.

Тази година?

С. Б.: Тази година правителството на АКП (Партия на справедливостта и развитието) не измени на политиката на всички политически партии в Турция и продължи традицията на държавното насилие. Стигна се дотам, че дори спряха градския транспорт, за да попречат на работниците да дойдат на Таксим, което показва, че правителството вижда обществения транспорт като подаяние, което могат да си вземат обратно, когато решат. Това „фараонско" или „Левиатанско" поведение не е учудващо – все пак това е в природата на държавата. АКП не забрани честванията на 1 май заради евентуални проблеми със сигурността, а заради политическото значение на датата. Мустафа Саръгюл, кмет на квартал Шишли в Истанбул, обясни много ясно: *„Цената на предпазните заграждения би била много помалка от тази на сълзотворния газ, спирането на градския транспорт и други, но АКП не искаше да плати политическата цена на 1 май"*. Резултатът – стотици ранени, включително и 17-годишната Дилан, уцелена с изстреляна от полицията в главата ѝ граната със сълзотворен газ.

Както винаги в подобни случаи, се чуват гласове обвиняващи протестиращите. Какво мислиш по този въпрос?

С. Б.: Не смятам да отговоря на този въпрос в традицията на либералния дискурс за „мирно празнуване на 1 май", сякаш е нормално и приемливо десните да работят със сопата. В Турция съществува дискурс на насилие. И най-мирният закон сам по себе си е форма на принуда, но действията на полицията надхвърлят дори това. Присъствието им на публично място като форма на принуда също е насилие. Начинът, по който функционира Турската държава, системно нарушавайки човешките права, обезценявайки труда на хората и поставяйки жените в подчинено положение, е насилие. Това, което мога да кажа на тези, които обвиняват турските работници, че не са „празнували мирно" е, че всички придобивки, които имат, са продукт на борбата на същите тези хора. Камю е казал „Няма съзнание извън улицата, защото историята се случва само на улицата".

Можеш ли да ни дадеш други примери за репресии от страна на държавата срещу различни протестиращи групи?

С. Б.: Полицията винаги е използвала непропорционална сила срещу протестиращите в Турция и, разбира се, политиците винаги претендират, че това не е така. Неотдавна, преди изборите през 2011 г., когато протестиращите се изправиха срещу плановете на правителството и АКП да построят ВЕЦ в Хопа (град на границата с Грузия – б. ред.) с вредни последствия за околната среда, полицията уби пенсионирания учител Метин Локумчу със сълзотворен газ. Полицията не се колебае да използва всякакъв вид насилие срещу хора, противопоставящи се на правителството, в това число и срещу кемалисти.

Кои са групите, които по традиция се съпротивляват срещу терора на държавата?

С. Б.: Има няколко течения на съпротива в турското общество: левичарски студентски движения, синдикати, най-вече ДИСК (Революционна конфедерация на синдикатите), анархисти, кемалисти, но те нямат толкова силно влияние, колкото кюрдското движение под шапката на БДП (Кюрдска партия на мира и демокрацията). Ако трябва да съм честна, кюрдското движение представлява най-голямата сила от изброените. Дори след превратa през 1980 година, когато жестоко се потиска левицата, кюрдската съпротива се изправя сама срещу репресиите. Събитията от този първи май ни показаха, че Турската комунистическа партия (сталинисти, в момента пропагандиращи срещу приемането на сирийските бежанци в страната), която би трябвало да бъде срещу правителството на АКП, буквално избяга от сблъсъците с полицията, организирайки своите празненства в азиатската страна на града. •

РАБОТНИЧЕСКИТЕ БОРБИ ПО СВЕТА

Китай: срещу култа към представителността

» » » продължава от страница 1

движение и левите академици, които поддържат работническите борби, настояват за създаване на „независими" синдикати, под влиянието на *голямата лява легенда* за увеличаването на класовата мощ чрез представителство на трудовата сила в капиталистическата държава. Така те рискуват отново да оправдаят (реформираните) капиталистически структури. За да разберем потенциала за социални борби и стратегическите решения на засегнатите страни, трябва да погледнем към историческото развитие на социалните промени и по-точно – към ролята на (синдикалните) представителства и на интегриращите и умиротворяващи сили на капитализма. Този материал счита, че автономните форми на работническо организиране в Китай могат да използват своя потенциал, за да подтикнат коренна социална промяна, като се предпазят от грешките на движенията другаде.

Глобален контекст

Като резултат от глобалните борби през 60-те и 70-те години на миналия век и от икономическата криза, капиталът променя глобално своята кейнсианска стратегия и започва контраатака чрез бюджетни ограничения, орязване на заплатите и преместване на производствата. Последното води до нови процеси и места на индустриализация, мащабни преселения между селата и градовете и пролетаризиране на някои страни в света, по-конкретно в Източна Азия. В старите капиталистически „основни" държави, бившите социалистически държави в Източна Европа, както и в някои развиващи се страни, старата работническа класа с относително сигурен трудов договор и придобивки бива атакувана и се оформя нова работническа класа със сравнително несигурни условия на труд. Все пак, нито атаката срещу старата класова структура, нито създаването на нови индустрии и глобални производствени вериги успяват окончателно да разрешат проблемите на капитала. В този смисъл, кризата от края на последното десетилетие е продължение на кризата от 70-те години на 20-ти век. Само две години след избухването на световната криза през 2008 г. сме свидетели на вълна от бунтове, стачки и други форми на съпротива по целия свят. В крайна сметка, през този период има повече вълнения, отколкото през последната фаза на този глобален социален катаклизъм – краят на 60-те и началото на 70-те години. При много от последните борби, активността на обикновените хора, самоорганизацията и социалното недоволство задвижват социални процеси с повече равенство и повече участие – например по време на арабските въстания през 2011 г., испанското движение M15, гръцките въстания и движението „Окупирай". В същото време институционализираното „ляво" – често търсещо функция и роля в държавния апарат – запазва своя интерес и потенциал да оправдае отново една реформирана държава и реорганизирани капиталистически структури. Този държавнически рефлекс засилва организационните и структурните слабости на борбата и свива възможностите за изграждане на бъдеще в настоящето: социална революция.

Предоговаряне в Китай

В Китай, кризата на „социалистическата" система кулминира през 70-те години на миналия век. Вълната от бунтове и последвалата капиталистическа атака по целия свят по това време води до неочакваната дотогава коалиция на Китайската комунистическа партия (ККП) с глобалния частен и държавен капитал. Реформите, които започват в края на 70-те години, превръщат страната във „фабриката на света" от края на 90-те. Старата работни-

» » » продължава на страница 7

ТЕМА НА БРОЯ: ПРОТЕСТИТЕ В ТУРЦИЯ

Как пламна Турция

» » » продължава от страница 1

медицински отряди се самоорганизират успешно в местата на протестите и непрекъснато помагат на ранените. Адвокати-доброволци помагат на протестиращите в съда.

Докато сблъсъците продължават, броят на убитите и ранените расте. Основните медии все още се държат сякаш нищо не се е случило. Според слуховете, броят на загиналите е достигнал 10, но нищо не е сигурно, защото няма официално съобщение. Един протестиращ в Истанбул е прегазен от автомобил, докато блокира улицата, друг е ударен от газова граната, трети е прегазен от полицейски танк – всички те загиват. Протестиращ в Анкара е застрелян в главата от полицията и е в състояние на мозъчна смърт.

Докато милиони хора се съпротивляват по улиците на полицейските набези, някои опозиционни партии се опитват да се възползват от политизирането и да направляват акциите. По подобие на събитията на някои места по време на Арабската пролет, опозиционните партии (особено кемалистите) се опитват да представят акциите като свои. Тези партии се опитват да спечелят от събитията, като дойдат на власт. Продължаващият бунт поставя както политиците, така и държавата в неизгодна позиция. Основната опозиционна партия се опитва да овладее цялото движение, но мотивите на хората не са свързани с тази партия. Нещо повече, сблъсъците не са между хората от тази партия и полицията. Може да се каже, че хората виждат в лицето на Ердоган диктатор, символ на диктатурата, но е трудно все още бунтът да се нарече социална революция. Големите синдикати са на път да се включат, говорят за генерална стачка, което е важно, защото не се е случвало от 30 години.

Докато правителството се опитва да манипулира бунта, като го нарича протест на „група радикали“, в икономиката започва криза. Първите сигнали за нея излъчва фондовата борса. Икономиката обаче е под контрола на световния капитал, което означава, че за икономическите групировки проблеми едва ли ще има. Турското правителство изглежда удобно за политическите цели на САЩ и ЕС.

Въпреки всичко, това е едно от най-големите масови движения в историята на страната и обществото е на улиците, въстанало срещу потисническата политика на репресии, терор и полицейско насилие, която държавата от дълго време засилва. Хората, които държавата се опитва да опитоми с репресии в продължение на стотици години, сега се изправят пряко срещу нея.

Призоваваме другарите, които се борят навсякъде по света: да направим така, че гласът на бунта да се чува навсякъде и всякак, срещу турската държава и големите медии, които се опитват да ни заглушат! Организирайте акции на солидарност там, където сте, за да застанете рамо до рамо с милионите хора на улиците!

Присъединете своя глас към бунта на хората, които държавата пренебрегва, потиска и експлоатира с години! Нека огънят на бунта срещу турската държава, който запалихме от една искра, и който непрекъснато расте, да бушува все по-силно!

Навсякъде е Истанбул и навсякъде е място за съпротива срещу държавния тероризъм, полицейското насилие и капиталистическата експлоатация.

Като Революционно анархистко действие, ние сме на предните линии на борбата от първите мигове. Ще продължим да информираме за развитието на бунта. •

Революционно анархистко действие (DAF)

РАБОТНИЧЕСКИТЕ БОРБИ ПО СВЕТА

Китай: срещу култа към представителността

» » » продължава от страница 6

ческа класа е разрушена чрез преструктурирането и намаляването на държавните предприятия и премахването на „желязната паница ориз“ (социално осигуряване за част от градските работници). В същото време индустриализацията и преселването от селските към градските райони води до установяването на сегментиран трудов пазар и създаването на огромна работническа класа от 200-300 милиона преселници, експлоатирани от чуждестранния и китайския капитал и контролирани и потискани от държавата чрез стриктни мерки за политически и социален контрол.

Засега процесът на пролетаризиране на преселниците остава някак си недовършен, защото законът за жилищна регистрация (жителство) не им позволява да се установят в града. „Ограждането“, при което селяните от целия свят губят земите си и са принудени да се преселят и да продават труда си в капиталистически работни места, не се повтаря в Китай по същия начин. Вместо това, за повечето преселили се работници в Китай, връщането към селото и „тяхното“ парче земя е блокирано от ниските доходи в провинцията, безработицата, липсата на възможности, и субективното предпочитание към „модерния“ градски живот.

Нови борби

Индустриализацията, преселванията и пролетаризирането променят социалния пейзаж в Китай. Както и другаде, преселванията са процес на принудително движение в полза на капиталистическите цели (да се върши заплатен или незаплатен труд там, където капиталът се нуждае), но също така включва елементи на автономна пролетарска мобилност с цел изоставяне на мизерията, експлоатацията и патриархалните отношения в родното място. В Китай това отпушва продължаващи и в момента борби в социалните отношения на полова, поколенческа и класова основа, борби за повече обществена свобода и контрол върху собствения живот. Повечето социални борби, които Китай вижда през последните две десетилетия, се съсредоточават около трудово-правни въпроси, корупция, заграбване на земя или екологични проблеми, и са водени от работници, селяни и дори хора от „средната класа“. В края на 90-те години на миналия и началото на нашия век, старата работническа класа организира големи борби срещу съкращенията и влошаването на условията на труд. Това обаче само забавя процеса, а не го предотвратява. По същото време селяни воюват срещу корумпираните държавни и партийни служители, кражбите на земя и високите данъци, като принуждават държавата да намали данъците, но много от проблемите в селските райони остават.

Борбите на новите преселени работници за подобрения се увеличават от началото на века и достигат кулминацията си след 2010 г. Наричат ги „класова борба без класова организация“, защото са на класова основа, но организирани автономно, т. е. без никаква институционализирана трудова организация. Вълненията включват незаконни форми като неразрешени стачки на промишлени работници в средни или големи предприятия, масови бунтове, включващи (работещи и неработещи) преселници-пролетарии, демонстрации, седящи стачки, блокади на пътища, както и различни ежедневни форми на съпротива като забавяния, отсъствия и саботажи. Напоследък по-мощни работнически борби се групират в главните нови промишлени центрове по китайското източно крайбрежие (делтата на Перлената река, делтата на Яндзъ, Пекин/Тиендзин), но следват и пътя на преместването на промишлеността към новите вътрешни зони като Чунцин, Джънджоу и Чънду.

» » » продължава на страница 8

РАБОТНИЧЕСКИТЕ БОРБИ ПО СВЕТА

Китай: срещу култа...

» » » продължава от страница 7

Промяна на моделите

С нарастването на броя на борбите, тяхното съдържание, шаблони и организационни форми се променят. Около 2000-2005 г. повечето от тях са в защита на основния жизнен стандарт или срещу нарушаването на правата и са основани на роднински форми на обществена организация. Тези борби обикновено се ограничават в една отделна фирма (село, квартал и т. н.) и това ограничение е наречено „клетъчен активизъм„. Към 2005-2010 г. все повече борби включват по-дръзки искания за подобрения, използват социална организация отвъд роднинските връзки и осъществяват заразителни примери за подражание, ефект на доминото, по-масово участие, форми на демокрация „отдолу„ и координиране на все по-голям брой и все по-опитни и боеспособни работници и активистки мрежи. Работните места, работническите общежития и преселническите селища извън фабричните зони и строителните обекти стават места за организиране на тези борби. Квалифицирани работници, бригадири и майстори играят важна роля в много от борбите, като използват своите позиции и възможности да организират протести. В отделни случаи, така наречените „граждански„ адвокати и журналисти, често (бивши) преселени работници, придобиват правни и други умения, докато поддържат работниците в техните борби и помагат за разпространението на информация и опит.

Нови поколения

Днес работниците са по-решителни, по-уверени и по-опитни в организирането на протести и стачки. Това е свързано с идването на нови поколения преселени работници. Първото поколение, което мигрира към градските зони през 80-те и 90-те години на миналия век, няма опит в промишления труд и градския живот и възнамерява някога да се върне обратно на село. То организира само изолирани случаи на трудови протести. Второто поколение, от края на 90-те години и последвалото десетилетие, вече познава опита на предишното в града. То не умее да живее на село, иска да остане в града и умее да използва интернет и мобилните телефони, за да се организира. Както в други случаи на индустриализация и миграции по света, това второ поколение започва да организира протести и стачки. Сега виждаме трето поколение, което не желае вече да работи промишлена работа, а да носи бели якички. Мечтата на тези хора е да имат свой собствен бизнес, да могат да си купят автомобил и електронни джаджи, да имат време за семейство и почивка. Малцина от тях успяват, а повечето остават с нископлатената работа по фабрики, строежи, магазини, ресторанти, като домашни прислужници или охранители. Това води до разочарование, недоволство и гняв. Днес много преселени работници от второто и третото поколение гледат на обществената мобилизация, включително на стачките, като на легитимна форма на съпротива. Опитът в организирането на протести циркулира в техните пролетарски среди, разпространяван от нови групи съпротивляващи се работници и активисти. Далеч не всички са преодолели социалната фрагментация и са се ангажирали в колективни борби, но тези хора стават все повече.

(следва)

НИКОЙ НЕ Е ЗАБРАВЕН

Документален очерк за анархиста Манол Васев

„Болшевизмът се роди в мерзост, живя в престъпление и ще умре с лъжа на устата!“

» » » продължава от миналия брой

Броени дни, преди да излезе от затвора – на 12 март 1958 г. – непреклонният анархист „издъхна мъчително от внезапни, силни стомашни болки след хранене, на 59 годишна възраст“, според официалното съобщение на затворническата управа. (Държавен архив – Хасково, ф. 1646, оп. 1, а. е. 3, л. 100-105). Всички обаче, а те бяха и са безброй люде от Хасково и цяла България, които малко или много познаваха Манол Васев, са безрезервно убедени, че е най-мръснишки, вероломно отровен! Защото живият Манол Васев, най-меко казано, щеше да бъде постоянен трън в петата на тоталитарния, болшевишко-комунистически режим, обездил башибозушки България. Неволният виновник, стимулирал, без да иска, подлото убийство на анархисткия поборник, може би се оказва не кой да е, а отдавнашният му приятел Асен Митев – бившият пръв началник на Хасковската отечественофронтовска Държавна сигурност (ДС), отстранен дисциплинарно от длъжност през месец септември 1945 г. заради системни „анархистки забежки в житейското си и служебно поведение“. Та именно този „анархиствуващ извейпрах“, както го дамгосал саркастично при уволнението му от Народната милиция министърът на вътрешните работи Антон Югов, пет месеца преди свършека на маловасевата присъда, идва на свиждане с него в Сливенския хапуз и надълго и нашироко, вероятно с цел да го разсее от затворническото му униние, му разправя с пикантни подробности как цялата Хасковска партийна върхушка до ден днешен се състояла от бивши агенти на царската тайна полиция – факт, който той и неговият заместник в ДС Делчо Шопов лично констатират в агентурните им досиета в спецархива на Хасковското околийско управление – месец, преди да бъдат целенасочено унищожени на 20 януари 1945 г. от първия секретар

» » » продължава на страница 9

АВТЕНТИЧНО: 110 ГОДИНИ ОТ

Солунскитѣ атентати на „гемиджиите“

» » » продължава от миналия брой

На 15 априлъ къмъ 11 часа сутриньта, единъ русъ момъкъ, съ паспортъ на името Георги Манасовъ, следъ като представи куфара си на прегледъ въ солунската митница, нае лодка и се отправи къмъ парахода „Гвадалкивиръ“ отъ „Месажри Маритимъ.“ Единъ часъ по-късно „Гвадалкивиръ“ дигна котва и потегли къмъ устието на залива. Но едва миналъ малкия Кара-бурунъ, страшенъ гръмъ разтърси залива. Докато другитѣ пѫтници прибледнѣха отъ уплаха, сърдцето на русия момъкъ трепна радостно отъ моя очакванъ гръмъ. Минаха петь минути и гигантски пламъци обвиха корпуса на парахода. Сирената на „Гвадалкивиръ“ засвири отчаяно. Пѫтницитѣ — и Георги Манасовъ между тѣхъ — се спустнаха къмъ спасителнитѣ лодки. Множество други лодки дойдоха на помощь и отъ брѣга. Пристигналитѣ полицаи побързаха да заключатъ: *„казанъ патламъшъ!“* - котлитѣ се пръснаха! Сѫщата мълва се носѣше отъ уста на уста всрѣдъ тълпата, която се струпа на кея да наблюдава горящия всрѣдъ морето параходъ. Съвсемъ друго мнение си съставиха французитѣ — консулътъ Стегъ, секретарьтъ му и чиновницитѣ отъ агенцията на „Месажри Маритимъ“ — щомъ приближиха съ лодкитѣ си парахода.

— Това не е случайно избухналъ пожаръ, — казаха тѣ, сочейки половинъ метровата дупка, зинала въ кормата на „Гвадалкивиръ“ — а злоумишлено покушение! Пожарътъ не би могълъ да избухне толкова скоро, ако бѣха се пръснали котлитѣ.

Тѣ споделиха веднага съ турскитѣ полицаи съмненията си и ги извадиха отъ заблуждението имъ. [*Пѫтницитѣ бѣха заведени въ агенцията на компанията. Тамъ взеха имената имъ и имъ казаха да дойдатъ утре за да си взематъ обратно паритѣ. На другия день французкиятъ консулъ съобщи на валията, че само едно лице, на име Георги Манасовъ, не се е явило въ агенцията за паритѣ си. Полицията разпореди да се провѣрятъ всички пѫтници по треноветѣ. Манасовъ бѣ арестуванъ на скопската гара и на 17 априлъ вечерьта докаранъ въ Солунъ.*

Подъ името Георги Манасовъ се криеше Павелъ Шатевъ.]

„Гвадалкивиръ“ продължаваше да гори. Цялата нощь Солунъ бѣ както никога илюминиранъ отъ моя импровизиранъ прожекторъ, издигнатъ всрѣдъ морскитѣ вълни. Солунчани, наблюдаваха феричното зрелище. Нѣкои все още отдаваха пожара на случайно нещастие. Но консулскитѣ срѣди и турската полиция мислеха инъкъ и се отдаваха на тревожни догадки относно подпалвачитѣ и тѣхнитѣ по-нататъшни намѣрения. Сѫщата вечерь, 15 априлъ, между новата и старата гара на единъ завой по линията Солунъ — Цариградъ се извърши динамитенъ атентатъ. Тренътъ не дерайлира, както очакваха динамитаритѣ Дим. Мечевъ, Ил. Тръчковъ и Миланъ Арсовъ. Само локомотивътъ се повреди слабо и стъклата на нѣкои вагони се строшиха. Но новиятъ атентатъ издаваше вече явно пръста на Революционната организация. [*На коя организация? - ГКГ*]

Съмна се, настѫпи **16 априлъ** — деньтъ на голѣмата акция. Вечерьта къмъ 8 ½ часа невидимиятъ врагъ, който отъ два дни дебнѣше града, духна и угаси осѣтлението. Солунъ потъна въ тъмнина. Десетина минути следъ угасването на лампитѣ, което нѣкои отъ гражданитѣ отдадоха на обикновена повреда, нѣщо като землетресение, съпроводено съ страшенъ гръмъ, разтърси земята. Стражата около „Банкъ Отоманъ“ бѣ зашеметена и отхвърлена по съседнитѣ улици. Хората хукнаха навънъ да се спасяватъ, а ония, които се намираха по улицитѣ, съседни на банката, се залюляха на краката си. Надъ банката се издигнаха пламъци. Бомби запукаха изъ разни мѣста на града. Къмъ трѣсъка имъ не закъснѣ да се прибави и пушечна стрелба, която не замлъкна вече. Цѣлиятъ гарнизонъ излѣзе на улицата и блокира града неочаквано бързо: очевидно, той бѣ държанъ отъ властьта на кракъ за всѣки случай. **Но войницитѣ мжчно можеха да действуватъ, всрѣдъ невъобразимата блъскотия, изъ мрака, незнаейки, при това, кжде и кой е врагътъ.** Военното командуване помисли, че едновременно съ взрива въ банката, комитаджийски чети сж нападнали града. **Но никакви чети не се виждаха, а бомби трещѣха ту въ една, ту въ друга улица**. Войската се зае да разгони най-напредъ тълпата и да остане сама срещу неприятеля. И успѣ. Но изпокрилитѣ се по кжщитѣ си граждани чуваха цялата нощь стрелба, често прекжсвана отъ пукота на бомби и отъ екота на динамитни взривове.

Какво бѣше се случило?

Къмъ 8 ½ часа вечерьта Кирковъ разруши съ мелинит жѣлезнитѣ тржби на свѣтилния газъ подъ моста при Сѣрската гара. Това бѣ уговореният знакъ за действие. Всички динамитари бѣха на поста си, очаквайки угасването на освѣтлението, за да пристжпятъ къмъ работа.

Орцето презъ това време бѣ на постъ въ своето подземие. Когато наближи уговореният часъ, той видѣ презъ прозорцитѣ на избата, че угаснаха лампитѣ. Почака около 5 минути, после запали фитилитѣ, излезе отъ бакалницата, и се отправи бързо къмъ втория етажъ на банката, кждето живее-

» » » продължава на страница 9

НИКОЙ НЕ Е ЗАБРАВЕН

Документален очерк за анархиста Манол Васев

» » » продължава от страница 8

на БРП (к) Марко Лозанов, отговарящ по партийна линия за работата в ДС. Манол Васев, чиято природна нагласа на народен трибун, който никога не си държи езика зад зъбите, особено пред властимащите, не преглъща току-що чутото от бившия ръководен кадър на ДС и, минути подир свиждането, ентусиазирано запретва ръкави и съставя писмо до първия секретар на ЦК на БКП Тодор Живков. В писмото си, втори екземпляр от което предоставя „за сведение" на посетилия го през месец февруари 1958 г. хасковски анархист Панайот Манахилов, саркастично нарича ръководителя на БКП „партиен вожд на Гешевата, хасковска, полицейска агентура" и завършва епистоларното си творение с пророческите думи: *БОЛШЕВИЗМЪТ СЕ РОДИ В МЕРЗОСТ, ЖИВЯ В ПРЕСТЪПЛЕНИЕ И ЩЕ УМРЕ С ЛЪЖА НА УСТАТА!* – съждение, което преди това изрича на 20 декември 1956 г. пред съдещите го магистрати в Старозагорския областен съд след прочитане на присъдата му. Не могъл обаче да знае завалията, че самият Тодор Живков също е бил агент на суперполицая Никола Гешев. Правешкият хипер-хитряга-простак, който по онова време още съвсем не се е утвърдил като недосегаем вожд на БКП, несъмнено е осведомил хасковските болшевишки хуманоиди-гешевисти за изобличителното писание на анархиста. Точно по това време на речовития, неустрашим анархокомунист оставали броени дни до излизането от затвора. Навън той несъмнено щял да разтръби публично мръсната тайна за гешевата агентура в Хасково, така че дори и глухите да чуят колко продажна е върхушката на местната БКП в тютюноработническия град. Ето защо хасковските овластени другари единодушно решават, че устата на вулканично-устатия Манол Васев само с черна пръст може да бъде затворена и, ден преди изтичане на присъдата му, със съдействието на Сливенското партийно-държавно ръководство и, разбира се, посредством машинациите на тамошната ДС, е инсценирано неговото смъртоносно отравяне в Сливенската тъмница – на 12 март 1958 г. Достатъчно интелигентен, за да предугади откъде духа вятърът, а и вече многократно „гърмян заек", до края на живота си бившият пръв началник на Хасковската ДС Асен Митев млъква като глухоням по въпросната щекотлива манолвасева тема и не се вясва повече никъде извън високите дувари на двора си. Ех, все пак имаше син и две внучки, на които не искаше да омрачава и съсипва „светлото бъдеще". Друг е въпросът, че синът му Руен Митев – безспорно една извънредно деликатна, ранима натура, раняван тежко и през прословутата Отечествена война на българския народ, постепенно се превръща, заедно с Димко Оцев – племенник на баща му, в неизменен персонаж на хасковските кръчмарски заведения и твърде често огласят пустите градски улици с „Интернационалът" и със Стамболовата песен „Не щеме ний богатство..." Впрочем и двамата едва ли случайно са хронично безработни, макар че членуват в БКП отпреди и след Девети септември 1944 г., а Димко Оцев дори е и пръв учредител на Настоятелството на дружеството на Българския комунистически младежки съюз „Пролетарски борец", основано още на 1 май 1920 година...

След мъченическата смърт на Манол Васев – българските болшевики-людоеди ограждат с китайска стена от гробовно мълчание неговото име и анархистка дейност. Сякаш такъв човек никога не е съществувал... А всъщност в живота и дейността на Манол Васев се преплитат в едно неразделно цяло, както революционното, национално-освободителното кредо на Васил Левски, така и огнедишащият, интуитивен анархизъм на Христо Ботев – предтеча на българското безвластническо движение. Ама анархизмът е утопия! – ще реагират безброй учени глави, които забравят, че Левски увисна на бесилото заради магнетичната си идея за „Чиста и свята Република!", а в живия живот чиста и свята република практически едва ли е възможна, защото републиката всъщност е една от формите на държавното устройство, тоест на държавата, която, уви, не е нито чиста, нито свята, щом от само себе си не е нищо повече от един фарисейски, прагматично-демагогски, корумпиран, социален инструмент за перманентна икономическа експлоатация на преобладаващото човешко мнозинство от малцинствения, притежаващ частни или одържавени средства за производство хомо сапиенс. Не трябва да се забравя също така, че анархистката дейност на Манол Васев се осъществява по време, когато в България господстват три тоталитарни идеологии: дружбашкият, съсловен алабализъм – 1919-1923 г., монархо-фашисткият тоталитаризъм – 9 юни 1923 г.-2 септември 1944 г. (с тригодишно прекъсване между юни 1931 г.-15 май 1934 г., когато управляват земеделци и демократи, и едноседмичен интервал 3-8 септември 1944 г. – с властта на земеделци, демократи, народняци), както впоследствие и от 45-годишното абсолютно тиранично властване на болшевикокомунизма – 9 септември 1944 г.-10 ноември 1989 г. През целия този свиреп период от 39 години на тиранични режими той не отстъпва нито на йота от своя анархокомунистически идеал и накрая жертва и живота си за безвластническата идея. Гибелта на Манол Васев обаче аксиоматично потвърждава писаното от руският ботевед Евгений Волков за Христо Ботев: „...може би щастие е за него (Ботев), че е умрял, без да дочака времето, когато по думите на самия Стефан Стамболов, той би могъл в родна България да бъде обесен за крайните (анархистките – б. а.) си убеждения и за своята (безумна – б. а.) революционна смелост". •

Марин Караиванов-МАКАР

АВТЕНТИЧНО: 110 ГОДИНИ ОТ

Солунските атентати на „гемиджиите"

» » » продължава от страница 8

ше директорът със семейството си, **за да му каже, че трябва веднага да напустне зданието, понеже след пет минути то ще бъде хвърлено във въздуха.** От там Орцето се прибра във квартирата си, зад която католическата църква, във къщата на италианеца Антонио Пепе. Миланъ Арсовъ, най-младият съзаклятник, **ученик от пети клас**, дочака уречения час във кафене „Алхамбра". Угасването на лампите предизвика веселость и ржкоплъскания у публиката. Миланъ сложи на масата една бомба и я запали със цигарата си. Хората се разбъгаха в паника, щом свътлината при запалването на фитила освътли желъзното кълбо. К. Кирковъ, след като разруши газопроводната тржба, се върна в града и хвърли една бомба пред „Grand Hôtel". Илия Богдановъ хвърли друга бомба през прозорците на кафене „Ньоньо". Владимиръ Пинговъ, „берберинътъ" при копането на първия каналъ, предизвика, съгласно плана, пожаръ в „Бошковъ-ханъ" и се запжти къмъ квартирата на Мечевъ и Тръчковъ. Спрънъ при Топхането от войниците, Пинговъ успъ да хвърли една бомба и биде убитъ. Мечевъ и Тръчковъ се опитаха да хвърлятъ въ въздуха резервоара на фабриката за свътиленъ газъ, но се натъкнаха на усилена стража. Върнали се отъ тамъ, тъ се раздълиха по разни посоки. Мечевъ хвърли две бомби предъ кафене „Едурт". Тръчковъ сжщо пустна нъколко кълбета между публиката. Следъ като пръснаха изъ улиците колкото бомби носъха върху си, двамата другари се прибраха въ квартирата си, разположена на жгълъ, при Топхането. У дома тъ имаха цълъ складъ бомби, които сжщо трябваше да се похарчатъ. Първата имъ бомба, хвърлена отъ прозореца, привлъче войска и се завърза сражение, но двамата динамитари не искаха да умратъ, преди да сж употрябили всичкитъ си бомби. Затова тъ ги хвърляха през прозорците лежишкомъ, неуязвими за турската стрелба откъмъ улицата и отъ срещнитъ кжщи. **Така тъ продължиха борбата близо до зори. Най-после станаха прави и посрещнаха съ открити гърди залповетъ на войската.** Сутриньта турцитъ намъриха в квартирата имъ два трупа, изрешетени отъ куршуми, но ни една бомба. Пукотевицата бъше утихнала, когато сутриньта на 17 априлъ войската, привлъчена отъ тръсъка на избухнала бомба, се затече къмъ квартирата на Орцето. Орцето се сражаваше почти открито и падна пронизанъ отъ куршумъ, следъ като хвърли последната си бомба. Войницитъ се втурнаха да го измушкатъ, но началникътъ имъ Хасанъ Арабъ-бинбаши ги възпръ и имъ каза: **„Вие трябва да вземете отъ моя герой примъръ, какъ се мре за отечеството!"** *[Нъколко месеца по-рано Орцето бъше се осигурилъ при д-во „Ню-Йоркъ" за 10.000 лева на името на Симеон Радевъ (не и на Ляповъ, както твърди П. Шатевъ). С. Радевъ, къмъ когото се отнесохме за по-голъми подробности по тая осигуровка, казва: „Орцето въ Женева слъзе въ моя пансионъ. Остана 3 дена. Има нъколко срещи съ Сарафова насаме и си замина крайно недоволенъ отъ него. Презъ есеньта на 1903 г. известиха ми отъ д-во „Ню-Йоркъ", че той се билъ осигурилъ на мое име за 10.000 лева. За мене това бъ голъма изненада. Малко следъ туй единъ другаръ на Орце дойде и ми съобщи последната воля на Орце — тая сума да се предаде на Борисъ Сарафовъ. Обясни ми, че на Орцето тежело гдето получилъ отъ Сарафова въ Женева 10.000 лева и искалъ следъ смъртьта му да му се повърнатъ. Азъ дадохъ пълномощно на Сарафова и той изтегли паритъ отъ д-во „Ню-Йоркъ". Частъ отъ тъхъ — мисля, половината — Сарафовъ предаде на бащата на Орцето, който за тая цель дойде отъ Велесъ въ София".]* *[И Симеон Радев е подлец, бит справедливо от нашите, както го доказва понатъшният живот на бившия анархист и летописец на „Строителите на съвременна България" – ГКГ]*

Бомбитъ на Орцето разтревожиха наново поуспокоения градъ: всички комити още не сж избити. Турцитъ се наежиха и излязоха на улицата. Гърци и евреи се присъединиха къмъ тъхъ. Озверената тълпа тръгна да трепе виновницитъ. А виновници за нея бъха всички българи. Докато полицейскитъ започнаха да обискиратъ по редъ българскитъ кжщи и да ловятъ мжжетъ, войницитъ и башибозукътъ бъснъеха по улицитъ. Единъ старъ българинъ отъ Дебъръ, баща на учителката Ф. Йосифова, излъзе отъ кжщи, но скоро се завърна и разправи на Хр. Коцевъ, който бъше се прикрилъ у дома му:

— Много лоша работа, даскале! Не можахъ да излъзя на главната улица. Турци, гърци и евреи развикали се, като че гонятъ бъсно куче. Видятъ ли българинъ и викнатъ; „Тутунусъ! Комитадъръ"! („Дръжте го! Комита е!"), па се спустнатъ отгоре му, турцитъ съ прикладитъ на пушкитъ, гърцитъ и евреитъ (Богъ да ги убие!) съ дървета и камъни, пребиятъ го човъка и умрълъ-неумрълъ го хвърлятъ на колата при другитъ. *[Хр. Коцевъ: „Прелюдия на Илиндень, 20 юлий 1903 г.", Сб. „Илиндень", 1922, стр. 52.]* •

Христо Иванов Силянов – **„Освободителнитъ борби на Македония", том I**

(**следва**)

10 ГОДИНИ СЛЕД ВОЙНАТА В ИРАК

САЩ: неписаната история

Режисьорът Оливър Стоун и историкът Питър Кузник разкриват истината за американския империализъм

» » » продължава от миналия брой

САЩ в Гражданската война в Гърция

Гражданската война в Гърция става все по-кръвопролитна и военнослужещите на САЩ започват да пристигат в зоната на бойните действия през 1947 г. Те използват Гърция като опитно поле за тактиките – някои стари, някои нови, – които по-късно ще бъдат прилагани във Виетнам – например унищожаването на синдикатите, изтезанията, опожаряването на села с напалм, принудителните масови изселвания в концентрационни лагери без съд и присъда, масовото затваряне на жени и деца на хора, заподозрени в подривна дейност, масови екзекуции по заповед на военни съдилища и цензура на пресата. Така Гърция е оставена в ръцете на монархистите и богатите бизнесмени, мнозина от които са дейни помощници на нацистите; жертвите са предимно работниците и селяните – именно онези, които се съпротивляват срещу нацистите.

Боевете продължават още две-три години. Историкът Джордж Херинг ги описва като „особено жесток сблъсък със зверства, извършени и от двете страни, при които дори децата стават пионки". Освен че изпращат голям контингент „съветници", Съединените щати въоръжават до зъби дясната гръцка монархия. Съветският съюз известно време помага на левите сили, но след това прекратява помощта. През февруари 1948 г. Сталин нарежда на югославския маршал Йосип Брос Тито да престане да подкрепя „партизанското движение" в Гърция, което става повод за разрив с най-близкия му съюзник. Когато югославяните се възпротивяват, Сталин отсича: „те нямат никакви изгледи за успех. Какво си мислите – че Великобритания и Съединените щати – Съединените щати, най-силната държава в света – ще ви оставят да прекъснете връзката им със Средиземно море! Глупости. А ние военноморски флот нямаме. Въстанието в Гърция трябва да спре възможно най-бързо". Когато Тито отказва да се подчини на съветските искания, Коминформът изключва Югославия. Държавният департамент докладва: „За първи път в историята, може би, в международната общност има комунистическа държава,... независима от Москва... Нов фактор с дълбоко, фундаментално значение е въвлечен в световното комунистическо движение с демонстрацията, че на Кремъл успешно може да се противопостави една от собствените му креатури". Въпреки че оказват тайно подкрепа на Тито, Съединените щати така и не променят реториката си, за да отразят факта, че международният комунизъм вече не е толкова монолитен, за колкото се смята.

Чърчил по-късно казва на един американски журналист: „Сталин не наруши никога дадената пред мен дума. Ние се разбрахме за Балканите. Казах му, че може да вземе Румъния и България, а той каза, че ние можем да вземем Гърция... Подписа едно листче и удържа на думата си. Така спасихме Гърция".

Прекратяването на помощта на Сталин за бунтовниците вещае техния край и Труман провъзгласява победата на Съединените щати. Гръцкият народ обаче няма особен повод за радост. Повече от 100 000 души са избити, 800 000 са бежанците. Действията в Гърция имат и други тревожни последици. Макар и предимно местно въстание, Труман гледа на него като на съветски план за световно господство, който дава основание на САЩ за намеса в подкрепа на десни правителства в името на антикомунизма. Съединените щати заменят дипломацията със силата, прегръщат доктрината на едностранното действие, вместо на работата чрез ООН, и на репресиите, вместо на отстраняването на социално-икономическите причини на народното недоволство. Историкът Арнолд Офнер заключава: „В резултат на тези действия, в продължение на близо три десетилетия, изредилите се гръцки правителства използваха държавния апарат – декрети, полиция, армия и Централната информационна служба, изградена по модела на ЦРУ – за систематично преследване на бившите си врагове и за отнемането на техните основни права и поминък".

Реалните цели във външната политика на САЩ

През 1948 година, в строго секретна докладна записка, Джордж Кенан [тогава експерт по Съветския съюз, покъсно посланик в СССР и Югославия] очертава дилемата, пред която са изправени отговорните фактори в САЩ, като ясно показва защо хуманните алтернативи са отхвърлени с такова презрение:

Ние държим близо 50 процента от богатството на света при едва 6,3 процента от населението... Няма как да не бъдем обект на завист и възмущение. Реалната ни задача през бъдещия период е да измислим такъв модел на взаимоотношения, който ще ни позволи да продължим да поддържаме тази неравностойна позиция... За тази цел трябва да се сбогуваме с всички сантименти и въжделения... Трябва да престанем да говорим за неясни и... нереални цели като човешките права, повишаването на жизнения стандарт и демократизацията... Трябва да работим с чисто силови понятия. Следователно, колкото по-малко се затормозяваме с идеалистични лозунги, толкова по-добре. •

(следва)

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Колективизираните индустрии

» » » продължава от миналия брой

В първите дни на революцията, работниците окупират фабриките и заводите, които са изоставени и които, общо взето, са най-важните в региона. В тях работата е възобновена под работнически контрол. В някои фабрики, всички работници получават седмична фиксирана заплата, но в други печалбите или доходите биват разпределяни между работниците – система, по-справедлива от онази, при която собственикът на фабриката прибира в джоба си всичко, но която е **несъвместима с духа на революцията, която иска да премахне шефовете и акционерите, а не да увеличи броя им с един вид колективен капитализъм.**

В резултат на това заплатите се различават в различните фабрики, включително в един и същ отрасъл. Проспериращите фабрики, притежаващи големи запаси от суровини и съвременно оборудване, имат несправедливо предимство спрямо „анти-икономическите" фабрики, които се борят за оцеляването си със своите ограничени запаси. Подобна система съществува в Русия: в колхозите, дневната надница, плащана на работниците, е фиксирана пропорционално на печалбите от предишната година. Тази система на заплащане е описана в книгата на Андре Жид „Моето завръщане от СССР": *„Посредством изчисления, напълно идентични с тези, с които биха определили дивидентите за разпределяне между акционерите, ако колхозът беше едно селскостопанско капиталистическо предприятие".* Но, за щастие, в Испания несправедливостта на тази форма на колективизация е критикувана и бита от синдикатите на CNT.

Декретът за колективизация от 24 октомври 1936 г., който само легализира ситуацията, която работниците вече са създали, е приветстван от синдикалистите и привържениците на „законността" като едно от завоеванията на революцията. Още повече, че декретът е дело на съветника по икономика към каталонското правителство Хуан Фабрегас, който също е член на CNT. Целта на декрета е да легализира свършения факт, но също така да се опита да попречи на едно по-нататъшно развитие на новата революционна икономика в каталонската индустрия. През октомври 1936 г. експериментът е още в своята начална фаза. Всяка индустрия, всяка фабрика и работилница имат свои специфични проблеми за разрешаване, без да говорим за въпроси като мястото на производството по отношение на обществото в неговата цялост и на участието, което то трябва да вземе в борбата срещу Франко. Декретът, като ограничава колективизацията на индустрията до предприятия, които експлоатират повече от 100 работници, изключва една голяма част от работническото население от участие в експериментирането на работническия контрол. Той постановява образуването на работническа комисия за контрол във всички частни фабрики, която комисия от една страна се занимава с икономическите и социалните права на работниците, а от друга трябва да осигури „строга трудова дисциплина". Комисията прави всичко, което е в нейните правомощия, за да увеличи производството в „най-тясно сътрудничество със собственика", който е задължен да представя всяка година баланс за контролната комисия и отчет за Генералния съвет на индустрията. Така работническата контролна комисия има няколко роли, но е твърде зависима; явно в делата на предприятията всички имат права, без непосредствените производители. Нека изследваме ситуацията в колективизираните предприятия – тоест тези, в които работят повече от 100 работници или по-малко, ако собствениците им са избягали при Франко. В действителност, има и една трета категория, която може да бъде включена в декрета за колективизацията:

„Съветът на Икономиката ще може да решава да се колективизират ли и други отрасли, които, поради важността им за националната икономика или по други причини, могат да бъдат изваден от листата на частните предприятия". Цитираме цялата клауза от чл. 2 на декрета, защото тя показва ясно, че върховенство в новата икономика има не синдикатът, а Правителството на Каталуня и че ръководството и развитието на икономиката трябва да останат в ръцете на политиците и икономистите. По този начин, работническият контрол се превръща в бледа сянка на основните цели, които работниците революционери си поставят, като окупират фабриките и работилниците. Управлението на колективизираните предприятия е в ръцете на един техен Съвет, назначаван от самите работници, които решават и броя на представителите в него. Той обаче включва и един правителствен „контрольор", назначаван от Икономическия съвет при правителството „в съгласие с работниците", докато в предприятията с по-малко от 500 работници или тези, чийто капитал е по-малък от един милион пезети, контрольорът се назначава от Съвета на предприятието, а в по-големите фабрики и заводи и във военната индустрия назначаването на контрольора трябва да бъде утвърдено от Икономическия съвет. Освен това, Съветът на предприятието може да бъде разтурен от общото събрание на работниците или от Генералния съвет на индустрията в случай на проявена некомпетентност или на съпротива срещу даваните от Генералния съвет инструкции (чл. 20).

Тук трябва да обясним ролята на въпросния Генерален съвет на индустрията, който се появява в бюрократичния лабиринт, през който искаме да преведем читателя. Генералният съвет е съставен от четирима представители на

» » » продължава на страница 11

88 ГОДИНИ ОТ СМЪРТТА НА ВАСИЛ ИКОНОМОВ

Из „Слово за Васил Икономов“

ПРОИЗНЕСЕНО НА ГРОБА МУ В СЕЛО БЕЛИЦА ПРЕЗ 2012 Г.

Васил Бончев Икономов е роден на 9 август 1898 година в град Айтос. Отвратен от войната и военщината, ужасен от мизерията на народа, той търси среда за проява на жизнената си личност. През 1919 г. се запознава с Михаил Герджиков и се присъединява към анархистическото движение. По това време е създадена ФАКБ.

Васил Икономов играе важна роля за изграждането и укрепването на безвластническото движение. Той е съпричастен към издаването на вестник „Пробуда“ с главен редактор М. Герджиков (1919-1920), орган на наскоро основаната ФАКБ, и към вестник „Анархист“ (1920-1922) с главен редактор неговия приятел Георги Жечев. Вестникът се разпространява нелегално.

За снабдяване на Федерацията с книгоиздателство, печатница, материали, оръжие и т. н. Икономов става привърженик на експроприацията. Привърженик е на нелегалните преки действия и революционния терор, мотивиран и винаги свързан с нуждите и интересите на организираното анархистическо движение.

През този период не само Икономов, а почти цялото движение прилага на практика терор, експроприация, въоръжени акции и демонстрации, сблъсъци с полицията, отмъщение на полицаи, прокурори, съдии, фабриканти...

Известни са няколко терористични акции, свързани с името на Васил Икономов:

На 21 май 1921 г. по време на тютюневата стачка в Кюстендил е застрелян Александър Греков заради противопоставянето му на стачниците. Греков е един от лидерите на фашистката организация „Народен сговор“, директор на Сдружението на тютюневите експерти и главен редактор на вестник „Слово“.

На 8 юли 1922 г. е убит Пано Чуклев заради наглото му държане към стачкуващите тютюноработници от Кюстендил. Чуклев е един от директорите на тютюневата фирма „Ориент табако“ и бивш градоначалник на София.

През 1922 г. е разстрелян главният надзирател на Централния софийски затвор.

През 1924 г. е убит стрелчанският богаташ Александър Гуджев.

На 14 април 1925 г. четници от Копривщенската чета нападат колата, с която пътува цар Борис III.

През месец май 1925 г. е нападнат военен конвой между Стрелча и Копривщица. Товарът от храни е взет от четниците.

Признавайки, че движението трябва да се масовизира, Икономов снове като Левски от село на село и от град на град, среща се с местните организации, подкрепя ги, но е против отказ от въоръжената борба. В онази груба действителност терорът е необходимо средство за защита на по-слабите и онеправданите.

Анархистите подкрепят Септемврийското въстание и дават жертви.

Васил Икономов е противник на Единния фронт. Известно е, че между него и Георги Шейтанов е имало конфликт на тази тема. Знаели ли са двамата за ролята на Коминтерна по отношение на въстанието? Ако въстанието е щяло да доведе още тогава до онова, което е в Русия, или това, което дойде у нас след 9. 9. 1944 г., нужно ли е било единодействие с комунистите и участие във въстанието?

Анархистите са се борили по-скоро срещу засилващата се реакция на Сговора. (Още преди въстанието Икономов е имал план да взриви министерския съвет.)

Те също са могли като Димитров и Коларов, а по-късно Кискинов, Ципорков и почти всички комунистически ръководители, да си спасят кожите като оставят озверелите фашистки шайки да тормозят народа. В този момент анархистите са на мястото си. На тях се уповават подгонените, застрашените. Към тях се обръщат за помощ Стамболийски (след 9 юни) и Цола Драгойчева (след 23 септември).

След разгрома на въстанието и последвалия терор до края на 1924 година Икономов действа като нелегален, заедно с няколко други анархисти в Средногорието. Една от известните им акции е ликвидирането на околийския началник на Панагюрище, който тормозел жените на четниците.

В началото на 1925 година към Икономов се присъединяват братя Тумангелови, Васил Попов – Героя и през март е сформирана Копривщенската чета. В нея всички, дори и няколкото комунисти, са противници на Единния фронт.

На 14 април 1925 година четниците от Копривщенската чета (Васил Икономов, Васил Попов – Героя, Нешо Тумангелов, Антон Ганчев и Нешо Мандулов) нападат колата, с която пътува цар Борис в прохода Арабаконак. Убити са ентомологът на царския музей Делчо Илчев и Петър Котев – организатор на царските ловни излети. Царят и адютантът му се измъкват невредими.

Една от версиите за покушението – на Първан Попов – е, че целта била не да бъде убит Борис III, а да бъде заловен жив и принуден да подпише указ за амнистия на всички политически затворници в страната. „За истинността на това се подписвам с двете ръце, защото го чух лично от самия Икономов, когото укривах през юни същата година“, казва Попов.

Някои неща като че ли подкрепят истинността на едно такова твърдение. Убити са двама спътници на царя в непосредствена близост до него – а самият цар, главната цел на покушението, се измъква без нито една драскотина. Случайно ли са го пощадили куршумите? И дали нещо от думите на Икономов е достигнало до ушите му?

Свидетелят, който може да потвърди или опровергае това – самият Васил Икономов – загива още същата година. В една лятна лунна нощ, на 20 юни 1925 година, той се къпе в реката край Белица и в мига, когато излиза на брега и тръгва към дрехите си, от ракитака пламва изстрел... Единствен, но смъртоносен“. •

К. Зяпков

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Колективизираните индустрии

» » » продължава от страница 10

Съвета на предприятието, от осем представители на работническите организации (CNT, UGT и т. н.) и от четирима техници, назначавани от Икономическия съвет. Един представител на Икономическия съвет на Каталуня председателства неговите събрания. Член 25 урежда функциите на Генералния съвет, сред които са: изработване на обща програма за работата на индустрията, за ориентиране на Съвета на предприятието в неговите цели, за регламентиране на общото производство на индустрията и, доколкото е възможно, за уеднаквяване на цените, за да се избегне конкуренцията; проучване на общите нужди на индустрията и на вътрешните и чуждестранни пазари; проекти за промяна в методите на производство; преговори за кредити и други банкови операции, организация на изследователската работа, изготвянето на статистиката и т. н. Общо взето, Генералният съвет решава всичко и се занимава с всичко, с изключение на една ефикасна работа, която, както се „полага“ във всички централизирани системи, е предоставена на работниците!

Властта на Генералния съвет се разкрива и от чл. 26 на декрета: *„Решенията, взети от Генералния съвет на индустрията, са задължителни и никой Съвет на предприятие, нито собственик на частно предприятие не могат да откажат да ги приложат без напълно оправдана причина. Те могат да обжалват тези решения само пред икономическия съветник, чието решение не подлежи на обжалване“.* Рамката на организацията на Каталонската индустрия – така, както е поставена от Декрета за колективизацията – вече е пълна. Вън от по-големите възможности за работнически контрол над условията на труда от този, който съществува в национализираните индустрии, всяка инициатива и контрол са пренесени от фабриките и работилниците в... бюрата на правителството в Барселона. Фактът, че работническите представители имат определен брой места в Съвета на предприятието и в Генералния съвет – та дори и в правителството, – не прави структурата за контрол по-демократична или по-малко авторитарна. Когато „представителите“ нямат и изпълнителната власт, те престават реално да бъдат представители и, което е още по-важно, когато промишлеността и контролът над производството и разпределението са в ръцете на правителството, ефективният контрол на работниците е толкова невъзможен и илюзорен, колкото контролът над управляващите от страна на управляваните – илюзия, за която толкова испански синдикалисти мечтаят, въпреки нейната очевидна абсурдност.

испанският народ дава конкретни доказателства, че е в състояние не само да поеме отговорността, но също и да отвори пред човечеството пътя към едно по-хуманно и по-благородно общество

Правителствената мисъл между Барселона и Мадрид успява да ограничи развитието, което експериментът с колективизацията на индустрията може да предизвика. Ние обаче имаме предостатъчно доказателства, за да покажем, че, ако испанските работници, които притежават инициативност и изобретателност, както и дълбоко чувство за социална отговорност, са имали и развързани ръце, тоест, ако са контролирали финансите и управлението на фабриките, те са могли да постигнат удивителни резултати. Постигнатите успехи в социалното подпомагане, което не зависи толкова от правителственото финансиране и от суровините, и стои по-встрани от правителствения шантаж, са признати от всички наблюдатели на испанските събития в началната им фаза.

Организационните и интелектуални качества на каталонските работници се илюстрират добре от факта, че те се оказват способни да управляват железниците с минимум закъснения; че обществеият транспорт в Барселона и предградията е реорганизиран под контрола на работниците и функционира много по-ефикасно от преди; че обществените служби като телефона, газта и електричеството функционират нормално само 48 часа след провала на генерал Годед в опита му за преврат; че колективът на хлебарите на Барселона работи така, че докато има брашно (а Барселона има нужда средно от 3000 чувала на ден), населението има редовно хляб. Към този списък могат да се прибавят и примерите със санитарните служби, които си сътрудничат в цяла Испания със синдикатите; откритите с помощта на синдикатите училища в градовете и селата, които преодоляват успешно неграмотността, която обхваща 47% от населението; радикалните мерки за решаване на проблемите на болните и старите. Изобщо, испанският народ дава конкретни доказателства, че е в състояние не само да поеме отговорността, но също и *да отвори пред човечеството пътя към едно по-хуманно, по-справедливо и по-благородно общество, от всяко друго съществувало или проектирано от политиците и властниците.* •

(следва)

61 ГОДИНИ ОТ УБИЙСТВОТО НА КРЪСТЬО ХАДЖИИВАНОВ

Пари и власт

Кръстьо Хадживанов
поет-анархист
29.12.1929-27.06.1952

Умряха всички като тях,
почитани от хората тъй много,
че бяха богове на глупостта,
измряха те, паднаха във борбата,
воювали през дълги векове
с човешкия стремеж към свободата,
към щастие, що няма го и днес…
Умряха те, умря и слепотата
в борбата със великия прогрес...
Във таз борба и вие ще умрете,
ще падне с трясък златният ви трон,
че хората, далеч през вековете
страхливо що ви правили поклон,
ще викнат в тоз стремеж към свободата,
към щастието с буреносен глас:
„Всеобщо братство, правда на земята,
не робство, не разврат, пари и власт!“ •

АНАРХОКАЛЕНДАР

Светът, привикнал хомот да влачи,
тиранство и зло и до днес тачи;
тежка желязна ръка целува,
лъжливи уста слуша с вяра...
Христо Ботев

- На 02.06.1876 г. е убит българският поет, публицист, анархист и революционер Христо Ботев.
- На 03.06.1966 г. умира безвластникът Атанас Герчев Дедяков.
- На 06.06.1919 г. в гр. Бургас под редакцията на Марко Борзуков излиза анархистическият вестник „Комуна“.
- На 08.06.1908 г. във Ферзан (Мала Азия) на 18 годишна възраст умира Милан Арсов, участник в Солунските атентати.
- На 12.06.1856 г. в гр. Лерин (Македония) е роден анархистът Спиридон (Спиро) Константинов Гулапчев, идеолог на „сиромахомилството“ в България.
- На 14.06.1872 г. в гр. Иркутск (Русия) е роден безвластникът Юлий Цезар Розентал, създател и организатор на първите анархистически кръжоци в България.
- На 14.06.2002 г. в гр. Пловдив умира анархистът Христо Ганчев Бойчев, член на секретариата на ФАБ и сътрудник на вестник „Свободна мисъл“.
- От 15.06 до 17.06.1919 г. в София се провежда Първата национална анархистическа конференция, на която е учредена Федерацията на анархокомунистите в България (ФАКБ).
- На 20.06.1925 г. край село Белица (Ихтиманско) е убит анархистът Васил Бонев Икономов.
- На 22.06.1896 г. е екзекутиран френският безвластник Равашол.
- На 25.06.1856 г. умира немският философ и анархист Йохан Гаспар Шмидт (Макс Щирнер), автор на книгата „Единственият и неговата собственост“.
- На 27.06.1952 г. край с. Чучулигово (Благоевградско) е убит от болшевишките милиционери поетът-анархист Кръстьо Хадживанов.
- На 28.06.1936 г. умира анархистът Александър Беркман.

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1.	Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв
2.	Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв
3.	Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв
4.	История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв
5.	Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x3 лв
6.	Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв
7.	Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв
8.	Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв
9.	Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв
10.	Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв
11.	С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв
12.	Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв
13.	Национализъм и култура – Рудолф Рокер	4 лв
14.	Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	7 лв
15.	Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	4 лв
16.	Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв
17.	Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв
18.	Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв
19.	Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв
20.	Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв
21.	Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x7 лв
22.	Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв
23.	Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв
24.	Спомени – Стоян Цолов	7 лв
25.	Статии – Георги Божилов	10 лв
26.	Христо Ботев – Евгений Волков	7 лв
27.	Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв
28.	Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв
29.	Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв
30.	Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв
31.	Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв
32.	Лични откровения – Георги Божилов	7 лв
33.	Емигрантски спомени – Георги Константинов	2x7 лв
34.	Горчива чаша – Стефанка Христова	8 лв
35.	За повече обич – Стефанка Христова	8 лв
БРОШУРИ:		
1.	Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв
2.	Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв
3.	Що е анархизъм?	2,50 лв
4.	Отговор на една вярваща – С. Фор	2,50 лв
5.	За общината	2,50 лв
6.	Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв
7.	Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Тодор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727.**

era
радиопредаване за свободен живот
era.a-bg.net

ЕВОЛЮЦИЯ, РЕВОЛЮЦИЯ, АНАРХИЯ – предаване за свободен живот

Екипът поднася „малки новини“ и представя света през очите на хората, които обичат свободата си и уважават нуждите на останалите. В предаването участват активисти от различни социално ориентирани организации на български младежи – студенти, анархисти, еколози, но тези, на които разчитаме, за да бъдем интересни и уникални, са слушателите. Всеки може да се свърже с екипа на предаването чрез скайп или чрез форума, а ние се стараем да не оставим неизразена позиция по време на живото предаване. Предаването се излъчва всеки четвъртък от 20:00 часа по тестовото радио на безвластниците. Когато няма живо предаване, на този адрес се въртят автоматични записи. Цялото съдържание на предаването излиза предварително на сайта, а ден-два след излъчването можете да чуете записа от него. •

радиопредаване за свободен живот

Помощи за „Свободна мисъл“

1.	Читател	10 лв
2.	Читател, София	20 лв
3.	Георги Константинов, София	100 лв
4.	Никола Александров, Мандра	10 лв
5.	Александър Наков, Перник	10 лв
6.	Антон Николов, Франция	200 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

ТБ ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК

ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!

Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: **www.anarchy.bg**
сайт на „Свободна мисъл“: **sm.a-bg.net**
имейл на ФАБ: **fab@a-bg.org**

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **Свободна мисъл**

АБОНАМЕНТ 2013

Драги читатели,
Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой - 0,50 ст.

СВОБОДНА МИСЪЛ
Каталожен номер 649

